

Fotó: Lőrincz Edina

M
e
m
o
r
a
n
d
u
m
a
s
z

GLECCSER- PAPLAN

Addig nyújtózkodj,
amíg a takaród ér!

KÁRTYÁZZ, MAGYAR!

A pakliban:
ingatlan zöldkártya

ZÁRT OSZTÁLY

Szirát lélekdoki válaszol

MEMORANDUMA

Az első posztumusz
tiszteletbeli mentrópiás

2 ÉVES AZ ÚJ PINCESZÍNHÁZ

Létezik-e az Igazi?
Abszurd moralitás?

digitális nyomtatás

www.apress.hu 30/92-44-286 info@jstudio.hu
203, Érd, Riminyáki út. 61.

Akciós ajánlatunk

Digitális nyomtatás 110 cm szélességben,
176 g-os matt fotópapírra

nettó 3.990.- HUF/m²

Fólia vágás plotterrel

Reklámtáblák tervezése és gyártása

Autódekorációk készítése

Világítós reklámtáblák

nettó 2.990.- HUF/m²

Roll-up display

Egyedi dekorációval

nettó 29.990.- HUF

HELYZET

Gleccserpaplan	4
Hí-Res: Keressen, szennyezzen!	
Vietnám: egy lépéssel a világ előtt	5
Kártyázz, magyar!	6

ESEMÉNY

Pár mondat a tűzről	6
---------------------------	---

TÜKRÖKÉP

Zárt osztály	7
Memoranduma 3.: J. / „Terra Amata”	8-9

FITT KULTŪRA

Tizennégyezer év, két hónap... ..	12
Könyvmoly sarok	13
Kétéves a megújult Pinceszínház	14
Az Igazi... ..	15
Abszurd moralitás	16

KIÁLLÍTÁS

FITT KULTŪRA

A Blogger Online Könyvhét... ..	19
---------------------------------	----

VÉLEMÉNY

Egy mondat	20
Ember, mi lesz veled?	20

ÖNMŰKÖDŐ IRODALOM

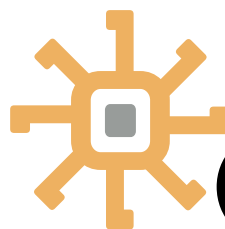
Nézőpont kérdése	21
Kicsoda	22-23
A férfi illata	23
A kód	24
Körték	25

KIKAPCS

Hóesés	26
--------------	----

Továbbgondolt bölcsességek:	
„A gyűlöletnek sohasem...”(Buddha)	
„Büszke Jerikó-falak...”	
(Ady Endre: Ki elveszti harcát)	
„Háromféle ember...”	
(Wass Albert: Mese az erdőről)	26-27

IMPRESSZUM

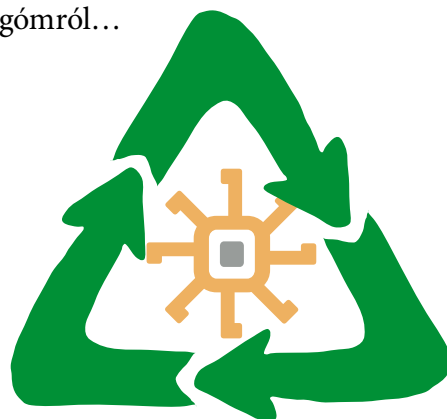
Kedves Olvasó!

Elmém rendkívüli nyitottságának köszönhetően, Enéhány évvel ezelőtt alkalmam volt az agytekervényeim hálójában fennakadt médium-idea tudatosítására. Se gondolat oly mértékben töltött el lelkesedéssel, hogy környezetemre is könnyűszerrel sugároztam ki. Lelki beállítottságom, retorikai képességeim segítségével embereket toboroztam magam köré, hogy a harmadik évezred új típusú tájékoztatórendszerének alapjait letéve, újságkiadásba kezdjünk. Az ismeretlen terület felfedezése közben sokszor és sokféleképpen támadtak nehézségeink, amit több-kevesebb sikerrel, de hártottunk, átugrottunk, vagy fáradságos munkával vakartunk le magunkról vezetésemmel.

Mégis e számtól kezdve a főszerkesztés izgalmas munkáját Gáspár Ildikóra, eddigi főszerkesztő-helyettesünkre bízom, aki nélkül már az elmúlt évben sem mentünk volna sokra.

Azonban pánikra semmi ok! Írásaim ezután is megjelennek majd lapunkban, és a Mentrópia életéből sem vonulok ki, csak más szerepkört vállalok. Ezután különösen a kapcsolatok építésére, együttműködések megvalósítására fogok koncentrálni, hogy a 2009-es évet igazán sikeresnek mondhassuk el.

Ennyit az egómról...

Gondolkodtató kikapcsolódást!

Sablik Henrik
elnök

Mentrópia Kulturális
Közhasznú Egyesület

Májustól nyár végéig védte egy 150 négyzetméteres, 4 milliméter vastag, kétrétegű anyagból készült takaró a Nap melegétől az olasz Alpok egyik „szerencsés” gleccserét. Csaknem 2 méter vastagságú jégpáncél menekült meg ennek köszönhetően a gyors olvadástól, továbbá az a lombardiai völgy, amelyre 115 köbméter víz zúdult volna.

A különleges védelmet nyújtó anyag, amelynek két rétege közé izolált levegőt zártak, és maga az ötlet, hogy napvédőt kapjon a gleccser, milánói tudósok kutatásainak köszönhető.

A várható kár-

De a tudósok tévedtek. A hőmérséklet sokkal gyorsabban emelkedik, mint azt feltételezték. Ha ez a tendencia folytatódik, akkor 70 év múlva nem lesz gleccser az Ausztriában, és Kínában, ahol a világon fellelhető gleccserek 15 %-a található, 2100-ra mindegyik elolvad.

És a fenyegető jelek, hogy ennek milyen következményei lesznek, egyre érkeznek. Kanadában jegesmedvék tévednek el, és bukkanak fel lakott területeken, mert észak felé vándorlásuk útvonalának folyói később fagynak be, mint eddig, és nem tud-

Gleccserpaplan

A HÍR:

„Nem olcsó, ráadásul jelenleg csak egy kis területet lehet védeni vele, de a kísérlet szerint az Ice Protector hatásos védelmet nyújt a gleccsereknek.”

MTI

nak csak töredéke az a 700 euró, amennyibe az anyag került. Úgy tervezik, hogy a következő tavasszal is betakarják a gleccsert, és a sikeren felbuzdulva újabb területeket védenek meg az olvadástól.

A globális felmelegedés egyik következménye a középhőmérséklet jelentős emelkedése, aminek kézzel fogható bizonyítéka, hogy a hótakaró vastagsága – közel 50 év alatt – 64 centiméterrel csökkent.

A gleccserek olvadása világszerte felgyorsult. Legrosszabb a helyzet az Alpokban és a Pireneusokban. A harminc éve mért évi átlag 30 cm-es gleccserolvadás napjainkban meghaladja a másfél métert, de akad ennél riasztóbb érték is. Norvégiában a Breidalblikkbrea egy év alatt több mint 3 métert „fogyott”.

A Pireneusokban jelenleg még meglévő 21 gleccser 40 éven belül el fog tűnni. Csaknem biztos, hogy a folyamat megállíthatatlan. 1880 óta 111 gleccser olvadt el a „kis jégkorszak”-ban – 1300 és 1860 között – kialakult gleccserek közül.

Megkezdődött a visszaszámlálás... Még van 21 gleccser, és 40 év... De nem jobb a helyzet a világ más tájain sem. Világszeretők hada keresi a lehetséges kiutat. A jövő drámái.

Az ENSZ megbízásából több ezer kutató figyel, elemzi a klímaváltozást. 1995-ben kiadott első jelentésükben az előrelátható hőmérsékletemelkedés 2100-ig, minimum 1,3, illetve maximum 5 fok volt. Ez a várható emelkedés egyben azt is jelenti, hogy tengerszint akár 1 métert is emelkedhet az olvadó sarki jég miatt.

nak rajtuk átkelni. A hegycsúcsokról eltűnő jég védelmének hiánya miatt hegyomlásokkal kell számolni.

Édesvízkészletünk csökkenni fog, és ez a fenyegetettség több milliárdnyi ember jövőjét teszi lehetetlenné a Himalája és az Andok gleccsereinek olvadása által. Az óceánok, tengerek élővilága is veszélybe kerülhet, mert a sós vízbe folyó édes víz keveredése, és az arányok megváltoztatása akár azzal is járhat, hogy megszűnik a Golf-áramlat, ami Európa nyugati vidékére szállítja a meleget. A várható, átlagos hőmérsékletesés akár 10 Celsius-fok is lehet.

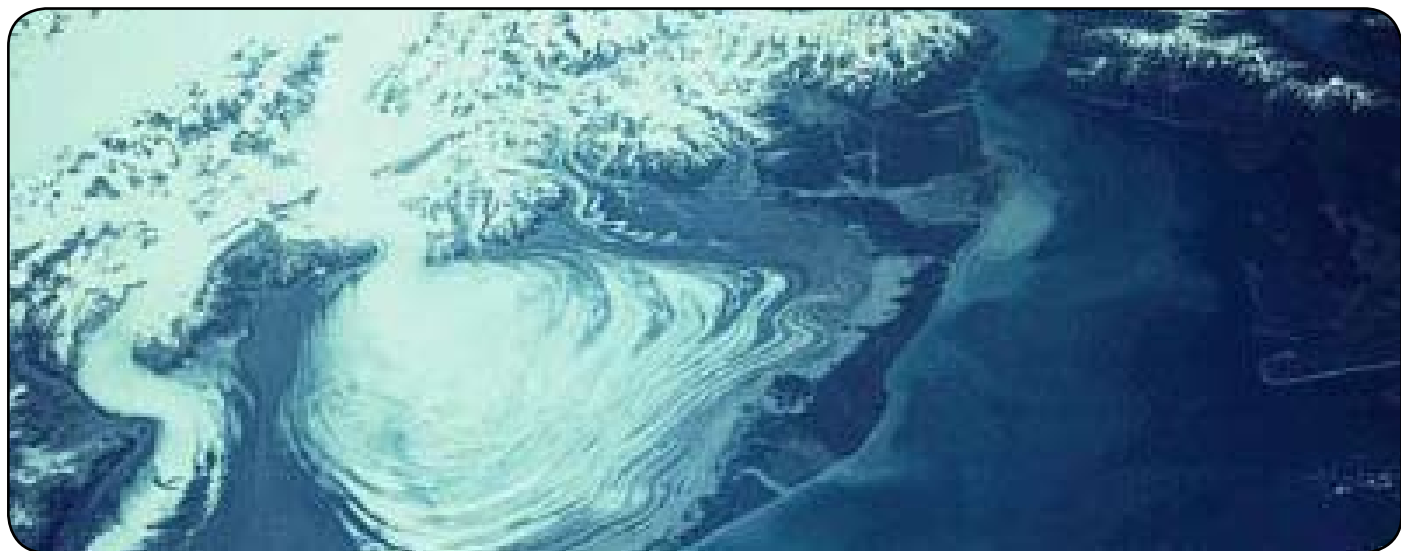
Eközben a tengerszint magasságának emelkedése miatt millióknak kell majd elhagynia víz alá került otthonát. Főleg Hollandia part menti városai vannak veszélyben, és a csendes-óceáni szigetek kis falucskáit.

Hogy mit tehetünk mi? Nem tudom. Valószínűleg semmit... De ne tegyünk úgy, mintha nem tudnánk minderről!

Fel kell készülni, hogy emberek milliói fognak új élőhelyet keresve felbukkanni szerencsésebb fekvésű, víztől védett helyeken. Sűrűbben, szívesebben és többnyelvűbben fogunk – mert kell! – élni. Szükség lesz az együttérzésünkre, a segítségünkre, a nyitottságunkra...

Sági Erzsébet

Fotó: Sulinet

Keressen, szennyezzen!

Az elmúlt egy percben ön legalább 0,02 gramm széndioxiddal járult hozzá a környezeti terheléshez. Köszönjük!

Alex Wissner-Gross amerikai fizikus tanulmányt készített az internetezés környezetszennyező hatásáról. A számítások eredménye, hogy az információtechnológiai szektor a világ széndioxid-kibocsátásának 2 százalékát adja. Egy perces netezéssel 0,02 gramm légszennyező égéstermék kerül a levegőbe. Ez ugyan nem tűnik soknak, de érdemes felszorozni legalább 100 millióval, hiszen ennyien biztosan használták a hálózatot az elmúlt 60 másodpercben is.

A tanulmányban külön hangsúlyt kapott a világ egyik legnagyobb keresőszolgáltatása, a Google. Wissner-Gross megállapítása szerint két kereséssel már annyi energiát használunk el a gép előtt ülve, mintha felforraltunk volna egy kanna vizet.

A Google közleményben válaszolt a tanulmányra. Ebben kifejtik, hogy a világ legtakarékosabb adatközpontjait használják: „Valójában az alatt az idő alatt, amíg egy webkeresést végre lehet hajtani, a felhasználó gépe több energiát használ fel, mint amennyit mi ráfordítunk arra, hogy választ adjunk a kérdésre”. Mindez természetesen nem csökkenti a napi 200 millió webkeresés során alkalmanként felszabaduló 7 gramm széndioxid (az asztali gép és a keresést végző szerverek energiafogyasztását együttvéve) mennyiségét. De minden csak viszonyítás kérdése, hiszen gondoljuk csak el: ugyanennyi információhoz hozzájutni a könyvtárban (közlekedési eszköz és lámpafény használat) átlagosan 2500 gramm széndioxiddal szennyezéssel jár a Washington Post számításai szerint.

Forrás: origo.hu

Vietnám: egy lépéssel a világ előtt

2010 végére Vietnám kormányhivatalaiban már csak nyílt forráskódú szoftvereket használnak.

A vietnámi kormány felhívta a számítógép forgalmazók figyelmét, hogy ezentúl csak nyílt forráskódú szoftverekkel ellátott pc-eket kínáljanak az eddig népszerű, feltört szoftveres változatokkal szemben.

Három lépésben valósítják meg az átállást. Először 2009. június 30-ig feltelepítik a kiválasztott szoftvereket az összes informatikai dolgozó számítógépre, és felkészítik az IT-s szakembereket a programok kezelésére, adminisztrálására. Második lépésben, 2009. december 31-ig, a hivatali gépek 70 százalékát kell újratelepíteni, végül 2010. december 31-ig már minden kormányhivatalnoknak a nyílt forráskódú szoftverekkel kell dolgoznia.

Rob Savoye, a Gnash, a szabad Flash-lejátszó fejlesztője a FOSDEM 2009 konferencia (a szabad és nyílt forrású szoftverek fejlesztőinek 9. brüsszeli találkozója) kapcsán így fogalmazott: „A szabad szoftver használata mára elfogadottá, üzletileg racionálissá vált, és nem csupán örültek gyülekezetének mániája. Sok évvel ezelőtt arra, aki szabad szoftver fejlesztésén dolgozott, naplopóként tekintettek. Manapság azt vehetjük észre, hogy sokan sokféle célra használnak szabad szoftvereket, és jó látni, hogy pozitív hatással voltunk a világra az elmúlt 20 évben.”

Forrás: VietNamNet, itcafe.hu

Történt valami, amit Ön szerint szívesen olvasna az állampolgár lapjában más is?

Vagy szeretne egy közelgő, érdekes eseményről beszámolni?

Írjon nekünk! – sablikh@gmail.com

Én, mint a Magyar Állam jó birkája, napról napra tanulom azt, hogy hogyan bámulhat az a bizonyos borjú arra a bizonyos új kapura. Főleg, ha az a kapu ötkamrás, hermetikusan zár és remélhetőleg környezetbarát műanyagból készült.

A kapun kívül a legújabb, ingatlanokkal kapcsolatos rendeletre (Az Európai Parlament és Tanács 2002/91/EK-irányelve) bámulok, amely szerint 2009-től hazánkban is kötelező lesz az ingatlanokra ún. zöldkártya beszerzése.

Ez, a kártyakészletünket újabb darabbal bővítő kis igazolás, ingatlanunk energiatausítványa lesz, amely arról szól, hogy milyen mértékben takarékos a mi lakásunk. Mennyi áramot, mennyi fűtést használunk fel benne, és ebből mennyi szökik szerteszét a Nagy Magyar Légtérbe.

Elképzelem:

Többhónapos kiképzésen részt vett, tanult szakemberek járnak a paneltelepen lakásról lakásra, némi alpinotechnikával kiegészülve, és a bezárt ablakok előtt függeszkedve, kizárólag erre a célra kifejlesztett mérőműszerekkel (mint melegfuvalat-érzékelő, és hőmérsékletkülönbség-generátor), alaposan megméri a kibocsátást.

Természetesen máris hozzáképelem az űrlapokat, amelyeket gondosan ki kell tölteni, és az összeget, amelyet a felmérésért fizetni kell. Aztán az összeget, amit a kártya átvételekor fizetni kell. Lelki szemeim előtt megjelenik továbbá az okmányirodában kígyózó sor, amelyet „gazdaságtalanul” verejtékező honfitársak alkotnak.

Olvasom, hogy a rosszul szigetelt lakások tulajdonosai javaslatot is fog-

nak kapni a korszerűsítésre. Ez annyit tesz, hogy gondoskodó hazánk megmondja, hogy a meleg azért szökik el a húszéves ablakon át, mert az nem zár jól, tehát tessék azt új, modern, lehetőleg műanyag, konzervdoboz-szerűen szigetelő, természetes szellőzést nem biztosító ablakra cserélni. Ezt követően be lehet építeni egy szabályozható szellőző-rendszert is. Ez igen hasznos információ lesz mindazoknak, akiknek eddig fogalmuk sem volt a szaknyelven cűg-nak nevezett jelenség mibenlétéről, illetve arról, hogy az esetlegesen az átlagkeresetükből megtakarított pénzüket mire is fordítsák.

Feltehetőleg ugyanis nem azokat a honpolgárokat érinti az energia-megtakarító felújítás, akik az átlagosnál magasabb keresettel rendelkeznek, és nem is azokat, akik a kertvárosban élnek, néhány éve épült, jól szigetelt otthonukban.

Viszont a rendelet nem vonatkozik mindenkire egyformán.

Óriási bölcsességről tesz tanúbizonyságot, hogy például a mezőgazdasági rendeltetésű épületeknél nem lesz kötelező a zöldkártya. (Vajon mit szól ehhez az Istállóban Élő Állatok Nemzetközi Szövetsége?)

Ezen kívül nem kell tanúsítvánnyal rendelkeznie például az 50 m²-nél kisebb, hasznos alapterületű, hitéleti rendeltetésű, jogszabállyal védett ingatlanoknak sem. Miért?

Közben elkezdem összeszámolni, hogy mennyi kártyája lehet egy átlagos polgárnak ma Magyarországon.

Van neki személyi-, lakcím-, TB-, adókártyája, valószínűleg egy bankkártyája is... Szóval, még nem tesz ki egy egész paklit, de olyan igazán zöld nincs mindenkinek, úgyhogy tényleg itt van végre az ideje.

Ez lesz a pakliban a tök ász!

Szeifert Natália

Fotó: Sántha Krisztina-Szabó Borka

Kártyázz, magyar!

Esemény

Pár mondat a tűzről

A tűz az ember egyik legnagyobb kincse. Fény. Meleg. Összetartozás. Már évezredek óta összeköti az embereket, jelt ad, felhívja a figyelmet arra, amire figyelni kell.

Idén márciusban is ezt teszi majd. Az Ifjú Humanisták szervezésében újra összeáll Magyarország és a világ sok városában, köztük Budapesten is a Békejel.

Fiatal és örökifjú, diák és dolgozó felnőtt áll majd egymás mellett, vállt vállnak vetve,

kezében fáklyával, égő tűzzel, hogy az erőszakmentesség, a béke jelét lángolja bele az éjszakába.

Valódi varázslat, testi-lelki feltöltődés. Csak ajánlani tudom.

További információ: www.ifjuhumanistak.hu

Ternák Tünde
Fotó: Ghyczy Attila

Ez a rovat számról számra egy-egy, az olvasók által feltett, lelkiekkel kapcsolatos kérdésre igyekszik választ adni.

Sokszor gyötörnek bennünket olyan kérdések, amelyekre időről időre visszatérünk: a sors hozza így, olyan szituációkat teremt, amik újra eszünkbe jutattják régi aggodalmainkat. Ezzel akarja felhívni a figyelmünket arra, hogy itt lenne az ideje válaszokat keresni rájuk, lezárni, és talán letenni őket, megszabadítva magunkat egy lelki tehertől.

A nevem Szirát, több éve foglalkozom meditációval és lelki kutatással. Megélt tapasztalataim alapján úgy érzem, hogy rendelkezem azzal a tudással, amelyet felhasználhatok, ha másoknak segítséget kell nyújtanom. Várom szeretettel kérdéseiteket!

* * *

Kedves Szirát!

Több éves párkapcsolatban vagyok szeretett barátnőmmel, és ilyenkor már megtörténik az, amelytől sokan félünk: a szerelem lángoló energiából szeretetté válik, sokkal hétköznapibbá, szeretők helyett inkább társak vagyunk immár. Sok kétség is kezdi gyötörni az embert. Megköszönném, ha beszélne néhány kételyről, amelyek gyakran megfordulnak a fejemben: mennyire lehetek önző a szexben, mennyire kellene alkalmazkodnom, kompromisszumokat kötnöm a kapcsolatban? Fel kellene adnom magamat? Hol ér véget az én, hol kezdődik a mi?

* * *

Jól fogalmaztad meg a kétségedet: ez a probléma tényleg nem csak Téged, Titeket érint. A kapcsolatok legnagyobb félelme az, hogy egy idő után unalmassá, monotonná válnak, mert a kapcsolat biztonsága, stabilitása félelmet kelt a két emberben (pontosítsunk, az egójukban). Válasz helyett talán fontosabb megértened azt, hogy miért születnek meg Benned ezek a kérdések. Ha megszületik a kérdés: „Fel kell-e adnom magamat?“, akkor az azért történik, mert úgy érzed, hogy sok esetben fel kell adnod az egyéni érdekeidet, és nem tudod, hogy ez mennyire helyes, meddig mehetsz el ebben. Nem tudod eldönteni, melyik az a pont, amikor már nemet mondhat a partnered álláspontjának, kérésének. Valójában sokszor azt keressük, hogy mikor mondhatunk már végre nemet. Egy picit várakozással nézünk elébe annak a pillanatnak, amikor a sarkunkra állhatunk, kijelenthetjük: „Most már betelt a pohár, túl messzire mentél”. Mindennek az oka a félelem: a szerelem, a szeretet az ember egója ellen dolgozik, mert pontosan arról szól, hogy énünk határait elmoszuk, összemoszuk egy másik emberével. Ezért egy igazi szerelmi kapcsolatban lehetetlen megmondani, hogy hol a határ az én és a mi között: amikor festesz és összemosol két színt, akkor hogyan tudnád megmutatni, hogy hol ér véget a sárga, és hol kezdődik a kék? Egy új minőség, a zöld látható csupán.

A minap erről beszélgettem egy barátommal, és feltettem neki a kérdést: hol érek véget én, hol kezdődsz te? Azt mondta, ha rácsap valamelyik testrésze egy kalapáccsal, akkor csak az egyikünk érez majd fizikai fájdalmat, és akkor ott nyíltan kirajzolódik

a határ. Szerintem nem válaszolt a kérdésre, hiszen a fizikai határokat könnyen láthatjuk a saját szemünkkel is, viszont egy összehangolt pár esetén bizonyos fájdalmat a partnered is fog érezni. A szív dolgai esetében tehát nincsenek határok. A test szintjén természetesen láthatóak, az elme szintjén pedig az égőnek van szüksége határookra, hogy tudja, mikor léphet akcióba. Mondok egy példát: a természetnek nem mindegy, hogy az a bokor X vagy Y ország része? Politikai szinten sajnos egyáltalán nem mindegy, mert a hadseregnek szüksége van a határookra, hogy tudja, mikor léphet akcióba (pontosan ilyen az égő is). Amint azt a bokrot bántani merészeli egy másik ország lakosa, akkor támadásba lehet lendülni. Az elméd is alig várja, hogy támadásba lendülhessen, hogy megvédhesse saját határait. Ezért tehát azt mondom: igen, fel kell adnod magadat, mert ez az éned amúgy is hamis. Egy szerelem ebben remek eszköz, hogy rájöjj: a reakciók, amiket az elméd kreál, mind kulturális, mind nyelvi struktúrák, amelyeket a múlt tapasztalatai alapján hozol létre. A helyzetek azonban a jelen pillanatban születnek, mi pedig a múltban megtanultak alapján ítélkezünk. Miért akarnál dönteni az előző párkapcsolataid tapasztalatai alapján a jelen párkapcsolatodról? Ez lényegében a partnered egyéniségének tagadása, ezzel azt mondd, hogy ő nem egy egyedi lény.

Mennyire lehetsz önző a szexben? Mindenekelőtt tudatosítsd magadban, hogy a szexnek három szintjével találkozhatasz. Az első szint, amikor két TEST találkozik egymással, fizikai aktus történik. Ez például az, amikor egy férfi fizet egy prostituátnak az aktusért. Ők a testi érintkezésen kívül egyáltalán nem kerülnek kapcsolatba, a lelkük nem találkozik. Ebben az esetben az önzés igazán kibontakozhat. A második szint az ELME és a SZÍV szintje: a szerelmi kapcsolatokban mélyebb találkozás jön létre, a szex pedig sokkal intenzívebb élménnyé válik. Ilyenkor szex után nem is érzed azt, hogy energiát veszítettél, hanem feltölt. Az aktus során a két fél egy pillanatra eggyé válik. Ilyenkor még nem fog eszedbe jutni az, hogy önző szeretnél lenni. A kapcsolat szépsége, fénye erősebb az elméd korlátainál. Az állandó ismétlés után azonban ez a szexualitás könnyen lesüllyedhet az első szintre, monotonná, gépiessé válik. Ez azért történik, mert a partnerek nem használták tudatosan a szexuális energiát a kapcsolat elmélyítésére, passzívok maradtak. A kapcsolatnak pedig szüntelenül fejlődnie kell, különben lassú hanyatlásba kezd. Ilyenkor valóban szükség van arra, hogy önző legyen az ember, kilépjen ebből a szituációból, ha már nem érzi, hogy energiát tudna belevinni. A harmadik szint igen ritka: ez a SPIRITUALITÁS szintje, ahol a két ember energiája teljesen eggyé olvad. Ezzel pedig egy olyan robbanás történik, amelytől a két fél úgy érzi, életek sokaságára eggyé olvadtak, hogy ez a dolog örökkévaló.

Úgyhogy szex közben állj meg egy pillanatra, végy egy mély lélegzetet, meg még egyet, meg még egyet, és figyelj meg magad kívülről... Figyeld, hogy van-e Benned félelem, hogy valóban félned kell-e attól, hogy önmagadat feladtad, vagy pedig az érzés helyes, és a megfelelő irányt mutatja Neked. Ha pedig ez utóbbit érzed, menj bátran mélyebbre, mert ez az Élet.

Amennyiben Neked is értelmes, vagy értelmetlen kérdésed van az élet apró-cseprő dolgairól, írd meg nekem, aztán semmi gond nincs, minthogy várd a következő Mentrópia számot! Erre a linkre kattintva tudsz nekem üzenni:

http://ezoweb.hu/modulok/forum/forum_viewtopic.php?2395.last, vagy írd meg kérdéset a toscana10@gmail.com címre!

Szirát

J. – Sajnos nem biztos, hogy ráérek – mondja nekem a forródróton Jépont – A Magasságos annyi feladatot oszt rám, hogy az nem igaz, holnap például egy afrikai törzs sámánjának kell, hogy az ihletője legyek, mielőtt az éppen aktuálisan beosztott kulturális antropológus és filmes csoportja odaér... Plusz a saját posztimidzsemet vagy micsodámat is intéznem kell, hogy tessenek felfedezni már végre, ha eddig nem sikerült, akkor most.

(Ezen ő is kacagna.)

Jépont, aki már – mint olvashatjuk, egy afrikai törzs felé nyújt nem mindennapi szolgáltatást, de jövő héten már egy meg nem értett költő műsója lesz, és eme pszeudoriport megalkotójának is rendszeresen szállít információt – réges-régen, egy messzi-messzi galaxisban megírta saját világának apró részletekbe szedett történeteit, *Én-tológiák* címmel. A megfelelő helyen visszatérünk erre.

– És ez így is van – mondja oda csak úgy félvállról Kurt Vonnegut, aki csak odainteget nekünk, mert most ő is siet...

– Szóval most nincs egy öt perccs-kéd, hogy mesélj nekem magadról?
– Minek? Már mindent tudsz rólam, ami fontos. Írd le! Az *Én-tológiákat* is összeszedtem, ott van a fiókban, alulról a második... Nincs fogantyúja, ujjal kell kipöckölni... Nem véletlen, dolgozzatok meg érte!

(Kuncogás.)

Ez egy képzelt riport egy amerikai (sic!) papfesztivált (sic!) teljesen kizáró, életében meg nem értett géniusszal.

– Jaj, ez rossz szöveg. De tetszik! ...Nem akartál kérdezni valamit? Ha már interjú, akkor intermí, plíz.

– Szóval Apusom, kérlek, meséld el, mikor jöttél rá, hogy neked alkotnod kell valami nagyot életed során?

– Egy napfényes reggelen, amikor becsicseregtek a madarak az ablakon, arra ébredtem, hogy valami rettenetesen fáj a hasam, és akkor ott tudtam, hogy nagyon nagyot fogok aznap alkotni...

– Apu!
– ...Te kérdezted!

(Morcos hallgatás.)

– Na jól van! A Mentróphia olvasóinak? Hát nem ismernek eléggé engem?!

(Jépont. Ha valakinek különleges egója volt, az ő. Még így a síron felül is keresztülsugárzik a szellemisége. „Humuszposzta” – mondaná. Nagyon egyedi, újrahasznosítható humorral, de csak és kizárólag saját felhasználás szerint.)

– Szerintem már unnak is.

– Jaj, dehogy unnak!

– Persze, csak kérdezd meg őket! Aztán fordíts hátrat, mert szembe nem mondanák. Én meg – lehallgatom őket. Most az igazán jó, bárkit lehallgathatok, és még csak elő sem vesznek érte!

– Nem unnak. Ha unnának, nem olvasnának. Te meg nem írnád, hogy unnak. Azt akarod, hogy azt mondják: „Nem ununk!”

– Tudod mit, tiszteljük le őket. Írd be az utolsó csetelésünket Fokgyemmel... Ha mered.

(Kuncogás.)

– Én ne merném? Tessék! Persze szerkesztve... Majd a végére.

– Kíváncsi leszek. Vigyázz, végigolvasom!

(Röpke hallgatás, ő papírlapokat zizeget, hogy jól hallatszódjon a hangfelvételen, most történik valami komoly. Közben beállítom a masinát, hogy pont középről vegye, amit vennie kell...)

– De most komolyan, számos könyvet írtál, még annál is több képet festettél, ahol tudtál, építettél, soha nem romboltál. Ennek ellenére nem igazán ismertek el téged, legalábbis életedben. Méltatlanul.

– És ez így is van, de most nem Vonnegut mondja. Ezért reménykedem benne, hogy tesztetek róla, ti szeretett utókor-szakalkotóim, hogy holtom után méltó helyre kerülök a fejekben és a polcokon, vagy a falon. Mármost nem én, hanem amiket műveltem...

(Kuncogás.)

– Melyik a kedvenc általad írt könyved, Édesapám?

– Az Egy idegenvezető magánélete. Sajnos, egészben soha nem adták ki, csak a Pannon Tükör folytatásokban. Ez nagy szívfájdalmam volt... Szerettem volna

egyben kiadni. Mentem én jópár kiadóhoz, de mindenhol csak ígérettek vagy elutasítottak „erre most nincs keret” címmel.

– Te vagy igazából a főszereplője.

– Így van, az Idegenvezető azaz Túristen, és valóban Palotán játszódik, egy része arra, amerre a 104-es busz jár a madár helyett, mert gyerekkorom egy része késő felnőtt éveim lakhelyére, Rákospalotát is érinti. De ez a régmúlt örökség és a korszakomban élő énemnek összemosódása. Vagy valami ilyesmi! Írjál ilyen és ehhez hasonló fennkölt hülyeségeket.

(Már nem írom, de kuncogás.)

– A rajzfilmed is a fiókban maradt.

– Igen. Azt is nagy bánatomra bedarálták. Persze lehet, hogy nem! Ez legyen a ti feladatotok felderíteni. Hátha van róla valahol egy kópia...?!

– Mindent elintéztünk.

– Most? Tavaly jobb lett volna, hehe... De majd innen fentről figyelem a munkálatokat.

– Készülhetne rólad könyv is.

– Minek? Én már írtam. Adassátok ki! De írni akartok? Hát hajrá! Nektek talán több szerencsétek lesz, menjetelek, talpaljátok kiadó után. Nem is kell, hiszen jól látom? Hirdet a Mentrópiában egy kiadó?! Kérdezzétek meg. Írjátok... Küldjétek... Intézkedjétek. Tessék menni, csinálni, alkotni, víz-kezek, vagy amit akartok! Áldásom rátok nem átok...
– Köszönjük!

(Már száll is tova... Rengeteg dolga van még. Már értem, miért ment el olyan korán... Odafejt megirigylették zsenióját, és magukhoz szólították... Egyfajta küldetésre ment ki, mint gyerekkoromban, csak innen most nem jön vissza. Ha hinnénk a reinkarnációban, akkor azt mondanánk, egyelőre...)

Szabó Borka

„Terra Amata”

Jépont utolsó, virtuális beszélgetése barátjával, Fokgyemmel (lásd a Mentrópia 2007/41. számában, az októberi kiállítás megnyitóján), és tudósítás az utána következő időszakról...

2008. február 23.

KaTaMÁS: Ne írv verset, arra ott a József Attila, de egy kis stájer citerazenét fokgyemül elhallgatnék...

Fokgyem: Hehehehhee.

Fokgyem: Szia!

Fokgyem: Akkor eztet: www.myspace.com/artforusers

Fokgyem: Van egy rakás új kép és zene is.

Fokgyem: A vers az nem tőlem van, hanem a keresztfiamtól...

Fokgyem: Él a zölddel?

Fokgyem: Az az!

Fokgyem: Persze kétértelmű, hhehehe.

Fokgyem: Ezen a májzspészen a pics-re kattints... Ez nem a picca, hanem a PIX.

KaTaMÁS: Ol rájt!

Fokgyem: Hehe.

Fokgyem: Jó a Kata-kép!

Fokgyem: Jó nő – érzem.

KaTaMÁS: ...De enyhén bartkodályi...

Fokgyem: Mi, hogy szakállas?!

Fokgyem: Bartokk... – mi?

jan-chi a következő fájlt küldi: C:\Dokumente und Einstellungen\apuka\Desktop\JetztMix\karácsonyi profécia.mp3

Fokgyem: Egy kis későkarácsonyi kultúra. Nem sikerült elküldeni a fájlt („karácsonyi profécia.mp3”) KaTaMÁS nevű partnerének.

Fokgyem: Kattints rá arra a kis csíkra!

Fokgyem: Itt vagy?

KaTaMÁS: Itt bezony.

Fokgyem: Szia!

KaTaMÁS: Na, ezt vedd!

jan-chi a következő fájlt küldi: C:\Dokumente und Einstellungen\apuka\Desktop\JetztMix\karácsonyi profécia.mp3

Fokgyem: Kultúra.

Fokgyem: A csíkra kattints!

KaTaMÁS: Küldök egy képet.

Fokgyem: Oké.

Fokgyem: Ez egy nagyon jó zene.

KaTaMÁS a következő fájlt küldi: ApusLennon.jpg

Fokgyem: Ha nem kattint'sz a csíkra, nem megy át.

Fokgyem: Hhhehehehe.

Fokgyem: Duplán kell kattintani.

„C:\Dokumente und Einstellungen\apuka\Eigene Dateien\Meine empfangenen Dateien\ApusLennon.jpg” átvétele befejeződött.

Fokgyem: Hhhehehe.

Fokgyem: Szuper.

„Karácsonyi profécia.mp3” átvétele befejeződött.

Fokgyem: Most valahol meg kell keresni, kétszer rákattintani, és meghallgatni... :)

KaTaMÁS: Szia, Ludmilla vagyok! :) Meghallgatjuk.

Fokgyem: Jaj!

Fokgyem: Te inkább ne...

KaTaMÁS: Mi a baj? :)

Fokgyem: Ez a dzsingellbell fingokból...

Fokgyem: :)

Fokgyem: Az érzékenylelkűeknek vigyázat!

KaTaMÁS: Na jó, most én vagyok, Jé.

Fokgyem: Hehehe.

KaTaMÁS: Hol a fingli dal?

Fokgyem: Ez a karácsony prófécia... Lehet, hogy a Ludi megtalálja.

Fokgyem: Egy perc fing.

KaTaMÁS: Tudod, miért bűdös a fing?

Fokgyem: Nem.

KaTaMÁS: Hogy a süketnémák is élvezhesék.

Fokgyem: Hehhehehhee!

Fokgyem: Sztem ez a jó ebben a csetelésben...

Fokgyem: ...Hogy így direktben áramolhatik a kultúra...

KaTaMÁS: Na, most már kimerítettük az európai kultúra latin ágát.

jan-chi a következő fájlt küldi: D:\email-Pix\2008\Mix1\Ttylratyilirecept.jpg

Fokgyem: Akkor itt egy ősmagyar recept.

jan-chi a következő fájlt küldi: D:\email-Pix\oroszkrem.jpg

Fokgyem: És a desszert...

Fokgyem: Kétszer a csíkra!

„Ttylratyilirecept.jpg” átvétele befejeződött.

Nem sikerült elküldeni a fájlt („oroszkrem.jpg”) KaTamás nevű partnerének.

KaTaMÁS: Megkaptam a karácsonyi dalt, hát kevés embert szeretek, de téged például igen; lehet, hogy magamat szeretem benned, éljen a nemzetközi agyrém...!

KaTaMÁS: Kata azt üzeni, hogy szeret, de súlyos vagy...

Fokgyem: Hhehehehe, közben túlértem camambert sajtot ettem vörösborral, és egy nagyot analizáltunk a feleséffel arról, hogy mily sokáig tart a megszabadulás... hát nem fanatasztikos?!

jan-chi a következő fájlt küldi: D:\email-Pix\oroszkrem.jpg

Fokgyem: Aaaaa desszert meg ittmaradt...

Fokgyem: Kétszer a csíkra...

Fokgyem: Ki kell kapcsolnom... Puszi nektek, legközelebb találkozunk... Johann.

2008. június 8.

KaTaMÁS: Nálunk beborult, Jépont kórházba került, szorítások neki, hogy felépüljön!

KaTaMÁS: Gyönyörű cserepeiteket sűrűn megcsodálom, különlegesek, nagyon örülök, hogy föltették a netre.

KaTaMÁS: Ha valamikor Budapestre jöttök, nálunk elérték, bármikor szeretettel várunk Benneteket, üdv, Kata és Tamás.

Fokgyem: Üdvözlöm Jépontot, lécci, mondd meg neki, ő nagyon fontos volt az életemben! :) – Köszí a meghívást... ki tudja... Puszi a közeli távolból, Jantschi.

KaTaMÁS: JÉPONT intenzív osztályon van, délután tudok menni Hozzá, megmondom az üzenetedet Neki. Ért mindent, de beszélni nem tud, nagy a szigor az intenzíven. Üdv mindenkinek.

Fokgyem: Hát sajnós... Nagyon sajnálom...

2008. június 14.

Fokgyem: Biztosan hű marad önmagához, ahol csak megfordul... Én ezt csodáltam benne régen is... Egyszer Újpesten kiállított engem is, mint beszélő műtárgyat... Imádtam, csak sajna hülye kérdésekre kellett válaszolnom... Az volt a legjobb, hogy hitt bennem... Remélem nem hoztam szégyent fejére... Ezerszer csókolom.

2008. június 22.

KaTaMÁS: Jépont itthon van, vacak állapotban, a holnap már biztosan jobb lesz.Üdv, Kata.

2008. július 17.

KaTaMÁS: Szia FOKGYEM, Kata vagyok. TAMÁS itthon van, nagyon rossz állapotban, ezen próbál mindenki segíteni. Bízunk benne, hogy jóra fordul minden, mert még sok-sok a befejezetlen dolog.

Fokgyem: Szia, jó reggelt, vagyis jobbat...

Fokgyem: Sajna...

KaTaMÁS: Tudatánál van, folyékony enni-valót tud enni, iszogat finomakat.

Fokgyem: Üdvözet Rodostóból, légszi...

Fokgyem: Úgyis találkozunk...

KaTaMÁS: Halkan beszél, nehezen értem meg, de amit szeretne, azt mindent megért velem.

KaTaMÁS: 4x-es nagypapa lett TAMÁS...

Fokgyem: Sok boldogságot!

Fokgyem: Üdv Jépontnak!

KaTaMÁS: Oksi, szia!

Fokgyem: Szia!

2008. július 23.

KaTaMÁS: Sziasztok, Kata vagyok!

Fokgyem: Szia!

Fokgyem: Hogy van Jépontka?

KaTaMÁS: Nem túl rózsás...

Fokgyem: Otthon?

KaTaMÁS: Az állapota változó, itthon vagyunk.

KaTaMÁS: Tappénzen vagyok vele, mert nem tudja ellátni magát.

KaTaMÁS: Puszi téged és családodat...

Fokgyem: Mi is benneteket...

2008. augusztus 26.

KaTaMÁS: Szia Fokgyem! Szeretett BARÁTOD, TAMÁS az éjjel elment, nyugodjon békében. Kata

Fokgyem: Igazi nagy művész... A hangja velem marad... Nagyon szerettem... Veled érzek, kedves Kata...

AD LIBRUM KIADÓ KÖNYVEK KÍVÁNSÁGRA

Kreativitás és közösség

Eljött az alkotó emberek, a civil társadalom és a szakmai csoportok ideje. A megfizethető árú saját kiadás minden bizonynyal felkelti a kreatív emberek, életmódközösségek, és a szakmai csoportok érdeklődését. Az alkotó emberek nem kell, hogy az íróasztalfióknak írjanak vagy csak fontolgassák ötleteiket. Megvalósíthatják és kiadhatják, amit alkotnak, legyen az útikönyv, szakácskönyv, szakdolgozat, regény, verseskötet, életvezetési tanácsok, emlékirat vagy családtörténet.

A tudományos életben dolgozó szakemberek és intézetek rengeteg kutatási jelentést készítenek, amelyek gyakran nem jutnak túl a közvetlen kollégák szűk körén. Számukra is nyitva állnak az új lehetőségek: intézeti könyvek, szakfolyóiratok, kutatási összefoglalók, módszertanok, disszertációk vagy konferenciák anyagai.

A cégek számára is új lehetőségeket kínálunk: termékleírások, tevékenységi beszámolók, oktatási vagy tréning segéd-eszközök és cégtörténetek.

Szeretnénk hozzájárulni a kisközösségek formálódásához, a közművelődés demokratizálásához, a környezetvédelemhez és a szabad szoftverek fejlődéséhez. Az Ad Librum mint vállalkozás több alapelve támaszkodik. Üzleti modellje a long tail (hosszú fark) népszerű közgazdasági elmélet alapján a könyvkiadás eddig kellően ki nem szolgált szegmensére irányul: azokra a kiadványokra, amelyek kisebb szakmai vagy életmódbeli közösségek számára fontosak.

Elérhetőségeink

AD LIBRUM KFT.

1107 Budapest, Mázsza tér 2-6.
Porta Irodaház, 517-518-as szoba

Ügyfélfogadás:
hétfő-péntek 9 és 13 óra között
(előzetes egyeztetés alapján)

Tel.: (06-1) 814-2590 vagy
(06-20) 253-1723

E-mail: gaspar.ildiko@adlibrum.hu

Web: <http://adlibrum.hu>

ÍZELÍTŐ LEGÚJABB KÖNYVEINKBŐL

TÖRTÉNELMI REGÉNY

3.990,-

Bagi Mariann: Írországi álmok

Az ír ébredés története egy harcossá váló ember életén keresztül.

Egy mesevilág: zöldellő rétek, lágy dombok és szabados, vidám emberek földje – kit ne varázsolt volna még el Írország koboldjainak és tündéreiének története? Írország valódi történelme azonban kevésbé idilli – mélyről feltörő ellentétek és harcok hazájává vált a múlt század elején. A regény ezt az átmenetet, „felébredést” ragadja meg több hazafias ír fiatal – köztük Ian Dalton – rövid életén keresztül, akiknek dublini és belfasti harcokon át vezet rögös útja a felismeréshez, melyik is a legértékesebb az álmaik közül.

INFORMATIKA

Torma László: Az Ubuntu világa
A legnépszerűbb Linux disztribúció története és filozófiája

Ez a könyv azokhoz szól, akiket érdekel a szabad szoftverek világa. Fontos tudni, hogy ez nem egy felhasználói ismereteket tanító könyv – nem az a célja, hogy az Ubuntu kezelését segítsen elsajátítani. Ilyen témában már rengeteg más mű van a könyvesboltok polcain, és az Ubuntu.hu dokumentációs oldalain is sok hasznos útmutató található. Az Ubuntu világa azt tűzte ki célul, hogy a felhasználók jobban megismerjék az Ubuntu és a szabad szoftverek hátterét, történetét, és segítsen megérteni azokat a folyamatokat, amelyek alakítják a nyílt forráskódú operációs rendszert és a mögötte álló közösségeket.

Éppen ezért a könyv egyaránt hasznos és érdekes lehet azok számára is, akik még csak most kezdtek el érdeklődni az Ubuntu iránt, és azok számára is, akik már régóta foglalkoznak szabad szoftverekkel. Bevallom, én nagyon élveztem a mű alapjául szolgáló cikksorozat írását: anyaggyűjtés közben rengeteg érdekes és izgalmas információba botlottam, és szinte alig bírtam kivárni, hogy megoszthassam ezeket másokkal. Remélem, hogy az olvasók számára is legalább ennyi örömet szerez majd a munkám.

A tartalomból:
A szabad szoftver születése
A Linux története
Tux, a pingvin története
A Gnome, a KDE és az Xfce
A Debian
Az Ubuntu változatai
Miért ingyenes az Ubuntu
A tudás tengerében
A köz szolgálatában
A magyar Ubuntu közösség

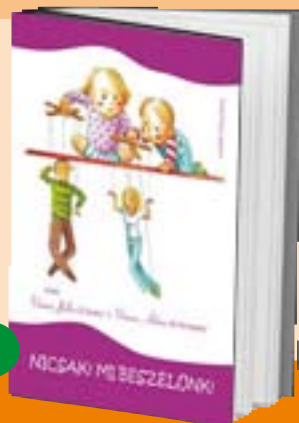
1.990,-

MEGRENDELHETŐK AZ ELÉRHETŐSÉGEINKBEN LEÍRT
E-MAIL-CÍMEN VAGY TELEFONSZÁMOKON.

GYERMEKSZEMMEL

Kovács Viktória: Nicsak! Mi beszélünk!

Fény derül többek között arra, miért teljesen fölösleges hivatalos nevet adni egy gyereknek, vagy arra, hogyan lesz egy hosszúnadrágból pár hónap alatt tangabugyi. Tanácsot adunk, hogyan kell otthon felépíteni egy igazi rabszolgatartó társadalmat, vagy hogyan kell észrevenni a víz alatt leselkedő paparazsót. Megismerkedhetek egy gyógyüdülés és több rekreációs nyaralás részleteivel, és elmeséljük, miért van az útlevélképünkön az arcunk beacsúsza a tokánkba. Pénzügyi tréningünk során eláruljuk, hol számít helyi valutának a sör. Bemutatkozik egy Vírus is, amelyik nálunk járt és demót tartott, hogyan fog ezentúl minden feltűnésekor végigvonulni a családon. Bemutatunk túlélési technikákat, amelyekkel a világ és a felnőttek által ránk mért megpróbáltatásokon lehet túljutni, és olvashatok azokról a gyenge próbálkozásokról is, amivel a felnőttek minket akarnak megszelídíteni.

1.190,-

KALANDREGÉNY

Christine Fawkes: Világok közt

Senki nem születik hősnak. De születhet olyan emberként, aki magában hordozza a megmagyarázhatatlant; a képességet arra, hogy átlépje a saját árnyékát.

Senki nem születik harcosnak, de az élet megtaníthatja rá, hogyan küzdjön meg mindazért, ami fontos számára.

Senki nem születik vezérnek sem, de ha csak így viheti véghez a lehetlent, van ember, aki képes magára venni a felelősség terhét.

Priscilla Scotch nem hős, nem harcos, nem vezér, de a tudás, amelynek birtokába jut, megköveteli, hogy azzá váljék. A szerencsétlen véletlen, amely derékba töri életét ebben a világban, a halál utáni következőben egy kettéhasadt birodalom régen várt reménységévé teszi. De hogyan vehetné fel a harcot az új, ismeretlen lét árnyaival, amíg saját démonai ellen küzd?

1.980,-

DRÁMA

Pozsgai Zsolt: Szeretlek, fény (történelmi játékok, társadalmi drámák, bohózatok)

Pozsgai Zsolt, a neves rendező, színmű- és forgatókönyvíró hat drámája.

Vak Béla, Mátyás király, Janus Pannonius, Balog úr a nyolcadik kerületből, egy tucat közép-amerikai prostituált, nagyhangú olasz család, klasszikus francia bohózi alakok mind megférnek ebben a kötetben.

Pozsgai Zsolt (1960) legújabb drámakötete a műfaji sokféleség jegyében született. Megtalálható itt érzékeny történelmi színmű, abszurd komédia, társadalmi dráma, bűnügyi játék, és két, álnéven írt bohózat.

A szerző egész eddigi életműve a műfaji sokrétűséget képviseli. Eredeti darabjaival, musical-szöveggönyveivel, vagy színpadi átdolgozásaival gyakran találkozhatunk a színházakban. Nem csak itthon, egyre gyakrabban külföldön is. A kötetben található művek egy kivétellel már kiállták a színpad próbáját, nagy sikerrel mutatták be, és játszották, vagy játszák ma is őket. Olvasva is élvezetes és kitérő szórakozást nyújtanak.

2.990,-

KÖRNYEZET

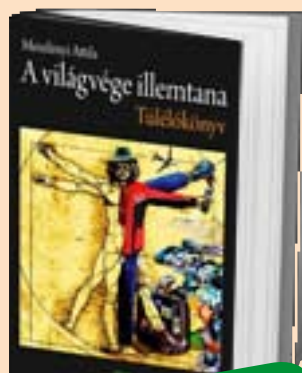
Meszlényi Attila: A világvége illemtana (Túlélőkönyv)

Ez a könyv botránykönyv. Egy gond van vele: nem mások botrányos tetteiről szól, amin élvezettel felháborodhatnál, hanem a sajátjaidról.

Hogyan kéne dolgoznunk, szórakoznunk, ünnepelnünk, ajándékoznunk – egyszóval élnünk, hogy az ökológiai válságból kilábalhassunk, s a világvége folyamatát megfordíthassuk?

Az új élet új életmódot, új erkölcsöt kíván, amelynek alapja a világtakarékosság elve.

Az elvvel ma már mindenki egyetért, de a gyakorlatban nem sokat számít, amíg új erkölcs, főként pedig szegénnyel, közmegevetéssel sújtó illem nem épül rá.

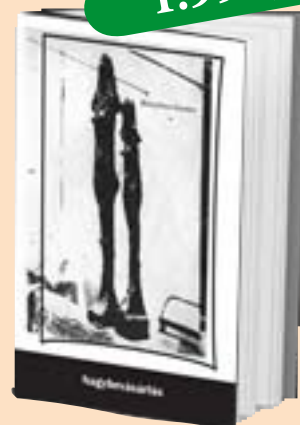
1.790,-

NOVELLA

Kütreiber Sándor: Nagybevásárlás

Ahogy a címadó történetben kerülnek egymás mellé a kosárba zöldségek, gyümölcsök, kenyér, hús, bor és cigaretta, úgy kerültek bele a kötetbe az elbeszélések.

Személyes és általános, abszurd és hétköznapi. Édes és keserű, sós és savanyú. Ki ezt szereti, ki azt. Amit a szerző remél: mindenkinek jut majd valami, amit szeret. Mint az életben...

1.990,-

Tizennégyezer év, két hónap, egy hét és négy nap

Az őslakó

(The Man from Earth)

Műfaja:

sci-fi dráma

Író:

Jerome Bixby

Rendező:

Richard Schenkman

Szereplők:

William Katt,

John Billingsley,

Ellen Crawford,

David Lee Smith,

Tony Todd

Megjelenés éve:

2007

Kik vagyunk valójában? Meghatározhatják-e identitásunkat csupán az emlékeink? Komoly kérdéseket és tabukat feszeget Jerome Bixby filmje, Az őslakó, amely a minima-

lista vizuális megjelenítés, já-

tékfilmszerű megfogalmazás és egyhelyszínes forgatása ellenére maximálisan jobban leköt, mint egy nyolc percenként akciót diktáló, halivúdi vagy posztamerikánus, kasszasiker mozi.

Egy terepjáró hátuljába hord csomagokat egy harmincöt év körüli fiatalember, amikor megáll mellette két autó, és kiszállnak belőle ismerősei. Hamarosan kiderül, hogy John Oldman (David Lee Smith), a helyi egyetem történelemprofesszora költözködni készül, és mellé betársulnak se-

gítségül társai a tanszékről, egy egész válogatott, magas szinten gondolkodó ember: biológus, pszichológus, antropológus és egy egyetemi hallgató. Kollégái nem egészen értik, ő miért távozik tíz év sikeres pályafutás után, ezért is keresik fel, hogy adjon magyarázatot a történetekre. Oldman a „búcsúbulin” egy titokzatos, különös utazásra hívja őket a történelem és az elme korlátainak vonalán: vajon lehetséges-e, hogy az emberi kor hajnalán született cromagnoniak közül egy a mai napig éljen és járjonkeljen a nagyvilágban? És ha igen, élhet-e tízévenkénti migrálás mellett teljes életet, hívhatják-e John Oldmannek és taníthat-e történelmet a helyi egyetem neves tanszékén?

A mozi elejétől a végéig csupa titok és meglepetés, nem tudhatjuk, vajon igazat mond-e a főszereplő, vagy csak „hülyíti” hallgatóságát. Egyszerre megcáfolhatatlan és bebizonyíthatatlan, hogy valóban az őskorok szülötte, vagy csak gonosz és öncélú tréfát űz velünk, a nézőkkel is. Még akkor sem lehetünk őszintén biztosak a válaszban, amikor a végére drámai fordulatot vesz a történet...

A film folyamán a szerzők egy csomó olyan kérdést feszegetnek és tabut törnek fel, amelyek egy ember önképének és identitásteremtő világnézetének alapját képezik – honnan jöttünk, hová tartunk, kik vagyunk, mire emlékezünk, miért félünk a haláltól és miért hiszünk vagy nem hiszünk önmagunkban vagy egy nagyobb természetfelettiben? Mire vagyunk képesek, ha a saját korlátainkon kívüli eseményekkel és lényekkel találkozunk, akikről kiderül, hogy csak egy lényeges dologban különböznek, és ezért tűnnek magasabbrendűnek? Mire vagyunk képesek, ha kiderül, hogy ezek akár mi is lehetnénk, mert egyszerre mindent és semmit sem határoznak meg az emlékeink? Mi vagy ki tesz minket azzá, akik vagyunk – elfogadjuk-e az igazságot, vagy elzárkózunk tőle, annak ellenére, hogy az még attól létezik?

Szabó Borka

Fotók: internet

Egy héttel az Alkonyat című film mozikba kerülése előtt hazánkban is piacra dobták a film alapjául szolgáló regény magyar fordítását: Stephenie Meyer, Twilight, azaz Alkonyat című regényét.

A mű négy részes, a folytatásokat már 2006-ban el lehetett olvasni angol nyelven, de akkor még mindenki Harry Potter lázban égett, és kevesen vették arra Magyarországon a fáradságot, hogy a varázslók világán kívül más könyvet is olvassanak angolul.

Most viszont minden tizen- és huszonevés lány tudja, ki Edward Cullen, ha mégsem, akkor egy pillanat alatt megfertőződhet a romantikus fantasy-regénnyel, ha beleolvas.

A mozikban a jegy mellé adtak is egy kis füzetecskét, amiben a regény első fejezete volt olvasható, és ha még ez sem volt elég kedvcsináló, karácsony előtt minden könyvesbolt a legsikeresebb könyvként hirdette az Alkonyatot, a mögötte kullogó Bogard Bard meséivel együtt, amit J. K. Rowling, a Harry Potter sorozat „anyja” írt – hogy a kultuszt fenntartsa. A film ugyanis,

a legújabb Harry Potter, amit már minden rajongó vár, elég sokat késik, és még mindig nincs biztos hír, mikor kerül a nézők szeme elé újra a testet öltött „Tudjukki”.

Bevallom, az én karácsonyfám alá is ez a két könyv került – saját kívánságra persze. Talán bennem van a hiba, de a Bogard Bard meséi nem kötöttek le annyira, mint a szerelmes vámpírfigura. Bár azzal vegyítették a meséket, hogy a Harry Potter egyik szereplője, Hermione Granger fordításának tüntették fel, és a mesék magyarázatait a varázsvilág már h a l o t t

hőse, Dumbledore készítette. Lehet, hogy csak a fordítással volt a gond, de nem tűnt olyan olvasmányosnak, mint az író által eddig ismert regények. A történetek kisebbeknek való népmesék feldolgozásai voltak, megfűszerezve néhány varázsvilági kifejezéssel. Viszont a könyv bevételét jótékony célokra fordítják, legalább ez vigasztalhat mindenkit, aki csalódott a könyvben.

Március 21-étől lehet megvásárolni dvd-n az Alkonyat című filmet, legalábbis az Egyesült Államokban és Kanadában. Magyarországon viszont a könyv folytatását, az Újholdat ígérték ekkorra. Ugyancsak márciusban fogják elkezdni egyszerre forgatni a soron következő két részt, az Újholdat és a Fogatkozást. Tehát nem maradunk vámpírok és vérfarkasok nélkül 2009-ben sem, főleg, mert az Underworld harmadik része is hamarosan a mozikba fog kerülni.

Dobos Mónika

Fotók: internet

Könyvmoly sarok

...Ki ne szeretne tartalmas, igényes helyen
megjelenni hirdetésével,
ráadásul mindezt teljesen ingyen?!

Érdeklődjön itt a részletekről:
sablikh@gmail.com

Kétéves a megújult Pinceszínház

A Pinceszínházban működik 1967 óta szerdánként a világ egyik legjobb dixieland együttesének, a Benkó Dixieland Bandnek a klubja.

Havonta egyszer Opera prózában: Kaposi Gergely karmester az opera szereplőit szólaltatja meg beszédhangjukon, hogy valljanak a szakmai titkokról, a kulisszák világáról, mindarról, amit a közönség nem ismerhet. Természetesen a műsorból nem hiányozhat a zeneszó sem.

A Pinceszínház januári bemutatója Márai Sándor „Az Igazi” című műve, amellyel együtt Magyarországon egyedülálló módon három Márai-darabot tart műsorán a színház.

További információ:
Virág Zsuzsanna
30-495-3474
www.pinceszinhaz.hu

Idén januárban ünnepelte második születésnapját a megújult Pinceszínház, amelynek vezetése, Zubornyák Zoltán igazgató és Gárdos Péter művészeti vezető a hatvanas-hetvenes évek legendás alkotóműhelyének nyomdokaiba kíván lépni.

„A Pinceszínház Budapest kulturális palettáján különös szint képvisel: a hazai színházművészet kiválóságait egy-két-háromszereplős darabokban, kamaraszínházi bemutatókban láthatja a közönség testközelből. Olyan kiváló művészeket és olyan előadásokat mutatunk be, akik, illetve amelyek hiányoznak a társulattal bíró színházak repertoárjából. Mindezt a Belvárosban, a Ráday Kultucca tengelyében” – mondta Zubornyák Zoltán igazgató a színház koncepciójáról.

Az „újjászületést” József Attila „Szabad ötletek jegyzéke két ülésben” című műve alapozta meg Jordán Tamás előadásában. Első saját produkciójuk, a „Pedig én jó anya voltam!” méltó követője lett a korábbi hagyományoknak – a Pogány Judit előadásában létrejött felkavaró dokumentumdráma töretlen siker az egész országban.

Két év alatt több mint tíz bemutatót tartottak, a repertoáron nagyrészt kortárs szerzők (magyar, amerikai, angol, svéd és finn) írásai találhatók meg.

A színházban a magyar színjátszás legnagyobbjai lépnek estéről estére a közönség elé.

Két férfi, két nő – számtalan lehetőség az érzelmek gabalyodására.

Főként az időben ki nem mondott érzelmekéne.

Péter (Varga Zoltán)

vágyakozik, gyötrődik, de nem meri bevallani, amit érez, még önmagának sem.

Első felesége, Ilonka (Györgyi Anna) ezért elkeseredésében elhatarozza, hogy megkeresi számára az igazit. Férje legjobb barátjától, Lázártól (Mertz Tibor) kér tanácsot, aki nem mellel az író szócsové ebben a kis-

(Bacsa Ildikó) kezét, a lány ezzel utasítja vissza: „Nem. Mert maga gyáva”.

Annak ellenére, hogy ő is vonzódik Péterhez, felismeri és ki meri mondani azt, ami a férfit éveken át béklyóban tartotta. Amit beleteszünk, csak azt kaphatjuk vissza az élettől. Ez egyszerű. A nehézséget az okozza, hogy vajon tudjuk-e, mit teszünk bele éppen, mondjuk a mai napon, kimondott vagy ki nem mondott szavainkkal, megtett vagy meg nem tett lépéseinkkel? Persze a dolgoknak csak az egyik része múlik rajtunk. Abba viszont mindent bele kell adnunk – nem mindent akarnunk, hanem mindent adnunk.

Ilonka végül hiába próbálja megtalálni férje számára az igazit, nem találja, nem is találhatja... Szemrehányást tesz Lázárnak, hogy ő már rég tudta, mégsem árulta el neki mindjárt az elején: az igazi nem is létezik. Minden emberben van egy darabka belőle. Lelki békéjének megtalálásához megfelelő ez a válasz. De vajon az igazi tényleg nem létezik?

Egy jóval korábbi író, filozófus, az ókorban élt Platón gondolatai szerint férfiak és nők egykor egyetlen Egóval rendelkeztek. Valami rossz fát tettek a tűzre, ezért az istenek szétválasztották őket, hogy tanuljanak a hibájukból. Azóta élnek a lelkek két külön testben, s keresi mindegyik a maga másik felét. Létezhetnek rövidebb-hosszabb összekapcsolódások, sokat tanulhatnak és tapasztalhatnak egymástól, de senki sem nyugodhat addig, míg nem egészül ki saját részével, önmaga elveszített felével.

Platónról Máraiig számtalan megközelítése létezik ugyanannak a titoknak, az egyik „hősi megszállottságnak”, amelyet mindig keresni fogunk, míg ember az ember: a szerelmet.

„Az Igazi” ezúttal mégis befogadhatóbb lett volna, ha a témérdek gondolat feldolgozásához több időt engednek, akár egy-egy mozdulattal, néma történnel, halk muzsikával átszótt jelenettel. A színészek azért nem hagytak cserben minket: vallomásaikkal egészen közlelről mutatták meg hol a komikus, hol a drámai arcát szívügyeinknek.

Gáspár Ildikó
Fotók: Bazánth Ivola

AZ Igazi

...csakkérdéstvet föl: létezik-e egyáltalán? Ha nem, miért keresik mégis annyian? Mi az a vágy, amely örökösen hajt? Megtaláljuk-e valaha? A Pincszínház legújabb, immáron harmadik bemutatásra kerülő Márai-darabjában egy különleges szerelmi négyszög szereplői próbálják megfejteni egymást. Vagy inkább önmagukat?

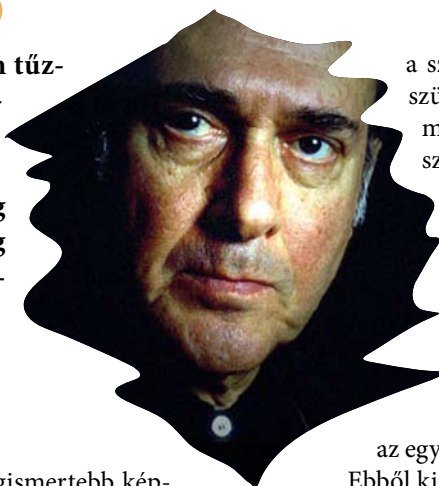
regényben. Együtt érez a szerelmi háromszög minden szereplőjével, sőt a hölgyekhez talán titokban vonzódik is. Ettől alakul különleges négyzetgá a történet.

Márai Sándor azonos című írása 1941-ben jelent meg, már akkor sikert aratott művével. Rendhagyó maga a regényszerkezet is, amely monológformában íródott: a négy szereplő saját szemszögéből meséli el a több éven átívelő, múltban lezajlott eseményeket. Az újszerű, ötletes forma azonban kissé összetömörítette a színpadi adaptáció lehetőségeit. A szereplők között nincsenek valódi párbeszédok, a cselekmények adta tagoltság hiányzik. Ettől nagyon sűrűvé válnak – az egyébként figyelemreméltó – Márai-gondolatok.

Pedig azok mély filantrópiáján mindig jó elmélázni, sőt olykor felpiszkálják a bennünk szunnyadó, rég elfojtott miérteket. Például azt, amelyiknél a válasz gyakran fájdalommal járna, ezért inkább meg sem kérdezzük, vagy csak költőien: miért azt kapjuk az élettől, amit? Amikor a még nős Péter végre rászánja magát, és megkéri az anyja házában cselédként szolgáló Judit

A Pinceszínház 2008 novemberében tűzte műsorára Harold Pinter, Nobel-díjas brit drámaíró színművét, az *Árulást*. Az abszurd dráma egyik atyjaként ismert alkotó ezt még megérte. Hosszú és súlyos betegség után, decemberben távozott – az abszurd világból egy másik, absztrakt világba.

Békeharcos lovag

A modern drámaíró nemzedék egyik legismertebb képviselője 1930-ban született. London nyomorúságos munkásnegyedében nevelkedett, színészakadémián tanult, majd David Baron művésznéven, hivatásos színészként több társulattal is fellépett. A színház világa mellett vonzotta a költészet, első verseit Harold Pinter néven publikálta. Rendszeresen szerepelt a BBC Rádióban, bejárta szinte egész Angliát és Írországot.

A második világháború után, 19 évesen megtagadta a katonai szolgálatot, ám szerencsésen megúszta az ezért járó börtönbüntetést. Pacifista nézeteit később sem rejtette véka alá, többek között tiltakozott az 1999-es koszovói NATO bombázás ellen. Az iraki háború idején, a londoni tömegtüntetéseken „előre megfontolt tömeggyilkosságnak” nevezte az amerikai katonai fellépést. Az angol parlament alsóházában tartott beszédében bűnözőknek titulálta az Egyesült Államok kormányának akkori tagjait, és támogatta a brit szerepvállalás miatt indított parlamenti vizsgálatot. Itt hangzott el az elhíresült párbeszéd közte és az ifjabb Bush elnök között:

– „Nem fogjuk megengedni, hogy a világ legrosszabb vezetőinek kezében a világ legszörnyűbb fegyverei legyenek.”

G. W. Bush fenti mondatára Pinter így felelt:

– „Helyes. De nézz a tükörbe, haver. Te vagy az.”

Rendezői munkásságát 1996-ban Laurence Olivier-díjjal értékelték, 2002-ben az angol királynő lovagáá ütötte. Öröme mégsem lehetett felhőtlen. A sors iróniája, hogy nem sokkal előtte tudta meg: rosszindulatú gégedaganatban szenved. Pár évvel később valószínűleg ezért jelentette be, hogy felhagy a drámaírással: „Írtam 29 darabot. Ez nem elég?”

2005 tavaszán Wilfred Owen-díjat adományoztak a *War* (Háború) című verseskötetért, amely az iraki háború ellen szóló verseit tartalmazza. Még ebben az évben megkapta az irodalmi Nobel-díjat.

Dramáit évtizedek óta folyamatosan játsszák itthon is. Jelentősebb művei: *A születésnap* (The Birthday Party); *A gondnok* (The Caretaker); *Az étellift* (The Dumb Waiter); *a Hazatérés* (The Homecoming) és *a Holdfény* (Moonlight). A legjobb forgatókönyv kategóriában kétszer jelölték Oscar-díjra – az egyik éppen saját drámájából, az *Árulásból* (Betrayal) készült filmadaptáció.

Árulás

Ezt az 1978-ban megjelent művét kommerszebbnek tartják többi írásánál, legalábbis kevésbé viseli magán az abszurd dráma jegyeit: a hely, az idő és a szereplők meghatározhatatlanok; az irracionális és képtelen szituációt; a stilizált karaktereket;

a szimbolikus, átvitt értelmű párbeszédet; a felelősségnövelő csöndet és az örökké jelenlévő, megnevezhetetlen veszélyt. Bár az időben visszafelé haladó történet ötlete, a szarkasztikus jellembrázolás, a hétköznapok fecsegése mögött tátongó kiüresedett, magányos emberi kapcsolatok karikírozása így is bőven érzékeltetik az abszurdban rejlő, egyedülálló értékeket.

Amelyek lényege éppen az elvonatkoztatás és kiközösítés: ne a megszokott sémákban szemléljük a világot és benne önmagunkat, hanem a konkrétumoktól elrugaszkodva képesek legyünk az egyetemes, absztrakt igazságok felismerésére.

Ebből kikövetkeztethető, hogy az abszurd dráma gyökerei valójában a középkori moralitásjátékokig nyúlnak vissza. Az akkori, többnyire ismeretlen szerzők művei közt az egyik legismertebb az „Akárki” című alkotás, amely már címében hordozza a morális üzenetet: a főszereplő akármelyikünk lehet. Az események kortól, helytől, nemtől, nemzetiségtől stb. függetlenül bárkivel megtörténhetnek. Ha képesek vagyunk elvonatkoztatni ezektől, s nem azonosulunk a mindenkori környezet adta determináltsággal – amely manapság amúgy is felgyorsult, szinte napról napra változik –, feltárulkozhat előttünk egy jóval átfogóbb ívű, ezáltal mélyebb ismeret az emberben és körülötte zajló folyamatokról.

Az *Árulás* egy tipikus szerelmi háromszög, amely a férj (Újvári Zoltán), a feleség (Für Anikó) és annak szeretője (Hirtling István) semmitmondó dialógusain alapszik. Amelyek mégis sokatmondóak. A színészek elképesztően lezser, közvetlen játékanak köszönhetően ugyanis ráismerünk azokra a hétköznapi, álságos helyzetekre, amelyekben udvariasságból – vagy csupán közönyből – egészen mást mondunk, mint amit gondolunk. Mellébeszélésünket kegyes hazugságnak hívjuk, holott égbekiáltó a valódi oka: gyávák és konformisták vagyunk.

Például amikor az ésszerűnek álcázott, meglehetősen langyos szakítás után a nő szeretője azt mondja: „Azért valamilyen szinten, egy kicsit még szerethetjük egymást.”

Hogyan lehet kicsit szeretni? Kicsit érezni? Kicsit együtt lenni valakivel? Kicsit figyelni a másik emberre? Ezekkel a mimelt gesztusokkal talán észre sem vesszük, ahogy elszűn mellettünk az élet... Amelyet csak „kicsit” élünk.

A két férfi egy-egy jól menő könyvkiadó élén áll, ezért abba is bepillantást nyerhetünk, milyen fárasztó munka a könyvgondozás: a témérdek kézirat átolvasása, leendő üzleti sikerének mérlegelése. Tanulmányozásra váró kézirat akad bőven: az emberekben sosem szűnik a vágy, hogy nyomot hagyjanak maguk után.

Az időben visszafelé haladó történet a színpadi síkban is egyre hátrébb húzódik; az aktuális háttérként szolgáló, hatalmas, fehér lepedők lerántásával lepleződik le a következő szín. De nemcsak ez ad remek lüktetést a darabnak. Pinter lelkesedett

a klasszikus zenéért és a jazzért, írásainak dramaturgiai szerkezetén és dialógusaiban

is érződik ennek hatása. Ezért is volt nagyszerű választás Valló Pétertől, a rendezőtől, hogy a jeleneteket fülbemászó, hangulatos jazzmuzsikával is elkülönítette egymástól. Külön köszönet azért, hogy a hazai színjátszás palettáját végre egy újabb, morális gondolkodásra serkentő abszurd drámajátékkal gazdagította.

Gáspár Ildikó

Fotók: Tóth Beáta (Harold Pinter fotó: internet)
További fotók Kiállítás rovatumkban tekinthetők meg.

Abszurd moralitás

**Harold Pinter: Árulás
(Pinceszínház)**

Tóth Beáta FOTÓI

Magyar véset a 2007-es
Cseh dinnyefesztiválról

MELOUNOVÝ FESTIVAL 2007
NONSTOP CARVING TEAM
Tamás Gábor
Mafarok
www.minimedia.cz

A 2008-as cseh dinnyefesztivál
fotói

MELOUNOVÝ FESTIVAL 2008
kategorie D
č.2

MELOUNOVÝ FESTIVAL 2008
kategorie D
č.15

A Blogger Online Könyvhét karrierjének története

A blog vagy internetes napló tulajdonképpen egy kortársirodalom közeli keresztmetszet. A világon milliószámra íródnak nyilvános naplók. Csak Magyarországon naponta több száz blogot nyitnak az internet-felhasználók. Természetesen sok közülük nem ér meg egy-két bejegyzésnél hosszabb élettartamot, de vannak rendszeresen frissülő, több éve működő, komoly olvasótáborral rendelkező blogok is.

A tematikus blogok sok esetben helyettesítik a híroldalakat, mivel a netezők szívesen olvassák a „valaki közölünk” híreit és sajátos kommentárjait, s maguk is szívesebben szólnak a témához, mint egy többé-kevésbé arctalan hírportálon.

A személyes blogok más kategóriát jelentenek. A személyes (vagy ego-)blog olyan, mint az instantirodalom. Közvetlen és őszinte. Nincs tétje, sok mindent megenged magának. Jó esetben nem alkalmazkodik semmilyen elváráshoz: a szerző, vagyis a blogger saját gyönyörűségére alkot. Ha alaposabban körülnézünk, elcsodálkozhatunk a kreativitáson, a gondolatok sokszínűségén, a különféle életszemléletek és élethelyzetek profi írókéhez fogható módon való dokumentálásán. Itt most nem azokról a blogokról szólok, amelyekben a mit-ettem-reggelire, beteg-a-macsám, illetve ma-sem-történt-semmi-különös típusú bejegyzéseket olvashatjuk, hanem azokról, amiket úgy keresünk fel napi rendszerességgel, ahogy egy jó könyvet veszünk elő újra meg újra, és alig várjuk a folytatását. Szerencsére sok ilyen netes napló van, de éppen emiatt igen nehéz kiválogatni, hogy mi legyen az, amit végül is olvasni fogunk.

A legtöbb blogot kezdetben ismerősök, barátok olvassák, de az igazán olvasmányos, érdekes, elgondolkodtató vagy rendkívül humoros szájtok az internet nyújtotta lehetőség révén népszerűsége tehetnek szert, idegen, a bloggert személyesen nem ismerő olvasókra, akik a szöveg, a szerző stílusa/varázsa miatt lesznek állandó visszatérők. Így aztán már szinte semmiben nem különbözik a jó blog egy valódi könyvtől. (Csak abban a sajnálatos tényben, hogy nem vehetjük a kezünkbe, nem vihetjük magunkkal a metrón, nem tapinthatjuk meg a papírt, de a műfaj talán ezt nem is kívánja meg – a rendszeres, viszonylag rövid bejegyzések monitoron keresztül is élvezhetők.)

A Blogger Online Könyvhét nem kevesebbre vállalkozott tavaly nyáron, mint hogy összegyűjti a vállalkozó kedvű bloggerek alkotásainak kivonatát, és azt egy közös oldalon, egy héten belül közzéteszi, s alkalmasint könyv formájában is megjelenteti. A civil kezdeményezés szülőatyja Bialkó László Gergő, a <http://verselo.freeblog.hu>, vagyis a Jegyzetelgető blog tulajdonosa. A kezdeményezésnek olyan támogatókat sikerült megnyerni, mint a Bookline, a Népszava, a Szívtárs, illetve az Ex-treme Art. Az interneten közzétett pályázati felhívásra nyolcvan blogger küldött be a kiírásnak megfelelő blogkivonatot az addigi netnaplós

munkájából. Ezt követően került sor a Könyvhét megrendezésére, szintén online formában, 2008. július 22-27. között: <http://bok.freeblog.hu> c. oldalon.

A napokban pedig végre egy izgalmas válogatást a kezünkbe is vehetünk, amely „e-BOK” címmel az Ad Librum Kiadó gondozásában jelent meg: <http://adlibrum.hu/e-bok/>

Minden kedves Olvasónak jó szórakozást kívánunk ehhez a ritka csemegéhez!

Szeifert Natália
(mellékállásban e-BOK-blogger:)

F I K E
A R T
P N T

FELHÍVÁS

Fóti Ifjúsági Kulturális Egyesületünk keres fóti, illetve a környékén élő fiatalokat, akik képzőművészettel foglalkoznak, s szeretnék megmutatni munkáikat egy ősszel tartandó kiállítás keretében.

Kötetlen témában készült fotókat, grafikákat, számítógéppel készült képeket, valamint montázsokat és kollázsokat egyaránt várunk.

Érdeklődni a fike.hu@gmail.com címen lehet, ugyanitt várjuk jelentkezésedet 2009. május végéig. Kérjük, bemutatkozásképp írd magadról 5-10 mondatot, s fotót is csatolhatsz elkészült munkáidról!

Kapcsolat: fike.hu@gmail.com
Információk: www.fike.hu

Politika

Fidesz vs. MSZP:

Lassan úgy jár a Fidesz, mint Fekete Vipera, aki vádlottként állt a bíróság előtt, és odaszólt csatlósának: „Baldrick, mindent tagadni!”, s aki ezért már az első kérdésre, ami így szólt: „Az ön neve Baldrick?”, azt válaszolta: „Nem, nem az!”.

Gazdaság

Az EU megállapította:

Több évnyi gépjármű túltermelés után a mesterségesen felpumpált, hitelekkel fenntartott rendszer kipukkadt, így végre nyugodt szívvel beláthattuk: tényleg gépjármű túltermelés van évek óta.

Egészség

Új influenza vírus:

Kérjük, ijedtében költson pénzt: sem a természetes, sem a mesterséges úton eddig megszerzett védettség nem elegendő az új vírus ellen.

Egy mondat

Kultúra

Thomas Ruff kiállítás a Múcsarnokban:

Internetről letöltött óriási, pixeles képek tekinthetők meg 1400 forintért.

Közművelés

Politikailag korrigálás:

Ezúton szeretnénk a 2009. január 20-án, a közszolgálati MR2 Petőfi rádión 7 órakor elhangzott hírünket javítani: George W. Bush alelnöke, a rettegett Dick Cheney dobozolás közben meghúzta a hátát, ezért orvosa nem azt javasolta, hogy tolókcocsiban érkezék Barack Obama beiktatására, hanem hogy ugyanezt kerekesszékekben tegye.

Sablik Henrik

Ugyanabban az eseményben tapasztalatot szerző emberek mindegyike más-képp fogja megélni a történést, mert mindenki önmagából indul ki. Más-honnan nem is tudna.

Egyik reggel úgy ébredtem, többé nem foglalkozom más szemében lévő szálkával. Ha tükörbe nézek, csak a magam gerendáit fogom kutatni. Persze „tükör” alatt nemcsak a foncsorozott üveglapot értem, amiben hiúságból önarcképünket bámuljuk órákon át. Tükörként élem meg a tapasztalatként feldolgozandó élményeket is. A fejemben felépített világom centrumába „én” került a „te”, „ti” helyett. Érthető. Ahhoz, hogy saját hibáimra tudjak fókuszálni, koncentrált figyelem kell. Amit eddig a külvilágként éltem meg, most magamból kiindult és hozzám visszatérő élményanyagként dolgozom fel. Igen. Én, én és én. Mert nincs más, akin dolgozhatnék, akit fejleszhetnék. A megértés csak rajtam múlik, az én nyitottságomon.

Azonban ez a fajta állandó önvizsgálat, önfigyelés, külső szemlélőként önzőségnek, egoizmusnak tűnik. De megmondom a frankót: nem érdekel.

Miért nekem kellene viselnem a felelősséget a benned felmerült érzelmekért? Vajon gondolhatom-e magam olyan mindenhatónak, hogy higgyem, beleszólásom van abba,

amit neked át kell élned? Sőt! Énem a te világodban nem is létezik. Egy arcot, egy testet látsz csupán. A többit a saját fejedben lévő tapasztalatszűrőkön átengedett cafatokból építéd fel. Amit rólam gondolsz, nem én vagyok, hanem te. Vagyis pontosabban: amit te akarsz belőlem észlelni. Ahhoz, hogy egy adott pillanatban a sors által kötelezően előírt érzelmet átélj, nincs szükséged egy konkrét emberre. Megkockáztatom, hogy senkire. Nem én okozok benned valamit, hanem neked kell azt átélned.

Ember, mi lesz veled?

Amikor engem hibáztatsz, mert fájdalmat okoztam, vagy úgy érzed, boldoggá teszek, mert örömet okoztam, illúzióban vagy. Én a te világodból nézve csak eszköz vagyok. Egy tárgy. Ahogy te is az én világomban. Nem te csalsz meg, nem te hagysz cserben, nem te vagy, akivel jól érzem magam. A fejemben rólad kialakult képek tesznek olyanná, amilyennek lenned kell ahhoz, hogy általad átélhessem azt, ami szükséges a fejlődésemhez. A világomban csak eszköz vagy. Eszköz, amely elengedhetetlen a fejlődésemhez. S mint ilyen, szeretlek téged. De sosem fogok azonosulni a te érzelmeiddel. Mert azok a tied. Neked kell feldobódnod vagy letörnöd tőlük.

Az lenne igazi önimádat, ha elhinném, befolyással lehetek a te életedre, és ezért mindenféle direkt és rejtett trükköket használnálva próbálnálak manipulálni, amivel tulajdonképpen azon igyekeznék, hogy megfosszalak téged egy élménytől, amit meg kell tapasztalnod. Ráadásul ebben a helyzetben – nem vállalva önmagamot, önnön érzéseimet – magamat keverném egyre lehetetlenebb helyzetbe, bonyolítva a saját életemet, sürítve az átélendő élményeim, hiszen amit adok, azt fogom vissza is kapni.

Vagyis egyszerű az életfilozófiám. Teszem azt, amiben kedvem lelem. Amiben boldognak érzem magam. Neked is ezt tanácsolom. Sosem fogsz tudni megvédeni azoktól a dolgoktól, amiket az Univerzális Átható felírt nekem az életreceptre, ezért kérek, ne is korlátozd magad a kedvemért. Tedd, amit tenned kell. De maradj közben bölcs, és minden pillanatban tudd, hogy más emberek is így vannak ezzel. A te világodban csak te bánthatod magadat. Maradj éber, és sose haragudj, csak tanulj és korrigálj.

Sablik Henrik

meg. Akkor ugyan még visszahozták a halálból, pár nappal később azonban mégis elhunyt.

És végül mit is mondhatna önmagáról? Talán külsőre még jól néz ki, de ez főként annak a következménye, hogy évek óta festeti a haját. És mivel a festés egyre drágább, nemsokára már nem is fog telni rá. Hogy sovány? Hát igen. Nyombélfekély miatt, gyógyszereket kell szednie. És mit érne a kúra diéta nélkül? Az öltözete fiatalos, persze, mert a lánya levetett ruháit hordja. Szerencsére, a lánya alaposan kihízta azokat. Szerencsére! A fogsorát is most csináltatta meg. Nem passzióból, muszájból. Viszonylag jól néz ki, de állandóan öblögetnie kell kamillával, mert nem illeszkedik tökéletesen, nagy fájdalmakat él át, titkolni is alig tudja. A cipője mutatós és láthatóan kényelmes. Úgy kellett csináltatnia, sokat spórolt is rá, de hiába no, a tyúkszemek nem bírnak el semmilyen konfekciócipőt. A munkahelye ugyan jelenleg – legalább is reméli – biztos, ugyanakkor a volt beosztottja a főnöke, akivel annak idején nem volt túl „baráti” a kapcsolatuk. Hogy ebből még mi lesz!

Az egész családjára és önmagára kiterjedő, villámgyors gondolatok felhőként – sötét felhőként – cikáztak át az agyán. Fennhangon azonban ezt mondta: Köszönöm kérdésedet, remélem. A fiam egy nívós középiskolába jár, a Közgazdasági Egyetemen készül továbbtanulni. A lányom orvoshoz ment feleségül, már van is egy gyönyörű kislányunkám. A férjem változatlanul egy gentleman, örökké ajándékokkal halmozza el a családot. Anyámat sikerült bejuttatni egy remek öregek otthonába, apám, sajnos, meghalt. Én, mások mondják, tartom a formámat, még elmegy a fiatalos szerelés is, igyekszem odafigyelni a megjelenésemre. Csak neked mondom, a fogaimat is most csináltattam meg, egy vagyona került. És végül, ami a legfontosabb a mai világban, fix állásom, biztos munkahelyem van.

És most mesélj magatokról. Ti is jól vagytok?!

Mester Györgyi

<http://adlibrum.hu/Mester-Gyorgyi/>

Grafika: Keglovich Tamás Milán

Amikor messziről meglátta és felismerte, már akkor el akarta kerülni a találkozást, de nem sikerült, mivel közben a másik is észrevette. Mit tehetett mást, színelte, hogy ő is örül a viszontlátásnak. Idegszállait megfeszítve, arcára szívélyes mosolyt erőltetve várta, hogy feltegyék neki az ilyenkor szokásos kérdést: hogy vagytok, család, gyerekek?

Mit lehet erre felelni? Most kezdjen el panaszkodni, és egy évek óta nem látott embernek, a régi felszínes barátság ürügyén – valamikor kollégák voltak – kezdjen el mesélni mindennapi megpróbáltatásairól?!

Arról, hogy a fia ugyan egy jó hírű középiskolába jár, azonban jelenleg bukásra áll matematikából. A Közgazdasági Egyetemen szeretne továbbtanulni, de hogy oda felvegyék, szinte semmi esélye, tekintve a gyenge tanulmányi átlagát.

A lánya két éve ment férjhez egy orvoshoz, de amióta megszületett az unoka – aki egy valóságos kis tündér – elhidegültek, mert az asszony többet törődik a gyerekekkel, mint a férjével, aki ezt oly nagyon nehezményezte, hogy most válófélben vannak.

A férje, már a sajátja, rendes ember, örökké ajándékkal halmozza el a családtagokat, de eközben rendszeresen túllépi a pénztárcája kereteit, ezért – komolyan véve a hitelfelvétel agyonrekámozott, ki nem hagyható lehetőségeit – folytonosan hiteleket vesz igénybe, amiből aztán egyenesen következett az eladósodásuk, és az valóságos csoda lenne, ha ő karácsonyig egyenesbe tudná hozni a házipénztárt.

Az édesanyját nemrégiben sikerült egy közelükben lévő, viszonylag jó feltételeket nyújtó, öregek otthonában elhelyezni, de senki se tudja meg, milyen csatát kellett vívni a szegény mamával, mivel az istennek se akart otthonba menni. Hiába mondták neki, hogy mindenki dolgozik, nem lenne senki kéznél, ha őt valami baleset érné, és bizony mostanában sokszor voltak szédülései, el is esett, még szerencse, hogy épp ott vendégeskedtek nála, amikor ez történt.

Az apja tavaly halt meg, megváltás volt neki a halál, hiszen nagybeteg volt, de azért aki tudomást szerzett róla, az mégsem ezt hangsúlyozta, hanem azt, hogy öngyilkosságot kísérelt

kérdése

Nézőpont

Egyszer Pali barátom mesélte, hogy amikor a Tavorózsa utcába költözött, lakott ott egy fekete szemű asszony. Ebben mi a pláne, kérdeztem, hiszen Ázsiában milliószám él belőlük. Mire ő, de nem úgy fekete, hanem hogy se fehérje, se szivárványhártyája, egy merő szembogár az egész. És ha elhalad az utcán, körülötte kihunynak a fények, és hideg lesz, nagyon hideg. Megborzong az ember, ha csak gondol is rá... Ahova az a nő néz, árnyékok nőnek ki a szeméből, félelem gyűlik össze a szívekben, menekül minden ember.

Namármost, Pali mesélőkéjét néha kettővel kell osztani, de amikor erről a különös, ördögi teremtről beszélt nekem, valahogy engem is kirázott a hideg, és szájátva hallgattam. Csak azt nem értettem, ha ez maga a sátán, akkor hogyhogy nem csinált itt még világvéget, vagy ropanntotta össze fekete lyukban az univerzum csücskén ingadozó Tavorózsa utcát? Vagy egyszerűen csak zúdította volna lakótársaira végtelen gyűlöletét, vagy bármit, amit az ilyen háborzongató horrortörténetekben olvasni lehet...?

Ez a fekete szemű asszony, akiben bizonyosan maga a megtestesült Lucifer lakott, legalábbis az én Pali barátom elmondása szerint, nagyon különös és érthetetlen módon mit

magát a környezeti energiával... Az emberek futottak feléje, meg akarták ölelni, csókolni, fürdött a szeretetükben – ő ezt érezte, ezt látta, és az a rengeteg fény! Nem tudta, honnan árad, de örömmel töltötte el, és titkon abban reménykedett, hogy mindez belőle jön, ő táplálja és élteti a fényt. A környezetben levő élőlények felfrissültek, étellel teltek meg, megvidámodtak, az asszony ezt így élte meg. Számára a világ nagyon is rendben volt.

Pali barátom egyszer találkozott vele – sosem felejtí el – egy késő őszi napon, amikor a fák már az utolsó rozsdabarna leveleiket ingatták a föld felé, és fagyos, durva szél kerekedett minden hajnalban. Ő éppen munkába ment, a közeli gyárba, ahol a soron három műszakban dolgozik – mind a mai napig, mert nem történt ez régen –, amikor egy kapu elé érve kisodródott elé az asszony a fekete pillantásával. Annyira megijedt az én Pali barátom, hogy mozdulatlanná merevedett, s fel sem tűnt neki, hogy egy pillanatra deres ködöt vetett a lehellete.

Elmését tühegyes, gonosz gondolatok lepték el, majd megszédült, és ennyit hallott a háta mögött:

– Jól érzi magát? Segíthetek valamiben?

A fekete szemű, a sátán szólította meg. Hangja maga volt a pokol. Pali iszonyatos páni félelem kerítette hatalmába, nem tudta, hogy azonnal meneküljön-e, vagy ott hely-

ben eszen össze. A lábai remegtek, csontváza megkezdte volna a széthullást, ha nem felel azonnal:

– Köszönöm, nem!

Majd futásnak eredt, Ben Johnson, a futót megszégyenítő gyorsasággal és kitartással, ő sem tudta hová, csak el, és lélekszakadtáig futott, amíg csak bírta a lába...

Ezt mondta az aznapi késését kifogásoló főnökének is. Csoda, hogy ki nem rúgták.

Kicsoda

sem tudott a saját gonoszágáról. Semmit nem vett észre abból, hogy ha sírt, fekete könnyeket hullatott, amik kimartak mindent, amire rácsöppentek, vagy hogy az emberek meglátva őt, fejvesztve menekültek, a környezetéből minden épeszű lakó elköltözött – kivéve Pali barátomat, de róla már tudjuk, hogy nem egészen komplett –, és az állatok megzavarodtak, megbetegedtek ugyan, de haláleset soha nem történt. Ez volt a legfurcsább.

Azért, mert ez a nő reggelente, amikor tükörbe nézett, egy szőke hullámos hajú, égő kék szemű szépséget látott. Az ablakon besuhanó fuvallat meglibbengette dús fejdíszét, madarak csicsergése vette körül, béke és harmónia töltötte el szívét. Meg volt elégedve a látvánnyal, neki minden nap a remény napja volt, hogy elismerik és felemelik, és megkapja végre azt a trónust, amit már régóta megérdemel.

Habár egyedül élt – ő ezt a nagyságával járó magány egyfajta mártíromságaként fogta fel –, délelőttöként kijárt a piacra, ahol csak úgy nyüzsögtek a népek, hogy kicsit teleszívja

➤ **Az** eset ellenére egyáltalán nem akart elköltözni a Tavorózsza utcából, és pedig azért, mert kíváncsi volt arra, mire képes az ördögi nő. Nem tudhatta, hogy miért akart a segítségére kelni a fenevad, ha nem azért, hogy a mélységes mély poklokba taszítsa. Ha nem azért, akkor miért?

Akkor jött rá, hogy ez a luciferi fenoména önmagát abszolút ellenkezőleg látja: szépnek, kívánatosnak, fényesnek és diadalmasnak, mint a bibliai kísértő angyalfejedelem.

Azzal a kivétellel, hogy az a feketeszeműség a legnagyobb tudatlansággal műveli ezt...

Fel sem tűnt igazán senkinek, hiszen haláleset nem esett, a betegek meggyógyultak később, a félelmüket elpalástolták, a dolgról pedig nem szívesen beszélt senki.

Egy napon azonban, amikor épp a 7-es buszon utazott, csak néhány elszánt utas csatlakozott mellé az utastérbe, ők talán túl elfoglaltak, fáradtak vagy figyelmetlenek voltak, hogy megijedjenek tőle. Ő pedig nem hallucinálta az örömujjongó tömeget, tudniillik olvasott. Nem mást, mint egy vastag szerelmesregényt, és a 152-ik oldalon tartott. Ott, ahol Rozalinda és Eugénio éppen egymásnak vallottak szerelmet a pajta hátsó végében, miközben fegyverek ropogtak a háttérben. A sátán asszonya meg is könnyezte a történet – a szennycímlepet bánta –, de ez sem tűnt fel senkinek az utastársak közül. Egyhangúan dőcögött a hetes.

És akkor megtörtént. Egy magas, borostás, hosszú kabátos férfi hirtelen megragadta a vállát, kirántotta az ülésből, majd ököllel az arcába csapott egyszer, kétszer, háromszor. Még felocsúdni sem volt ideje az ütlegekből, de akkor hirtelen érezte, hogy a vérrel együtt az arcába tolul a szintiszta düh és gyűlölet a férfi iránt. Egy mozdulattal lelökte magáról, de szinte alig pöccintette meg, és a tehetetlen test a busz hátuljába repült. Az emberek alighogy feleszméltek gondolataikból, sikítózni és pánikszzerűen menekülni kezdtek, a busz fékezett és megállt.

A sofőr őrjöngve rohant a busz végébe, a holttesthez, ami úgy feküdt ott, mint egy zsák krumpli. A fekete szemű nő nem hallott, nem értett semmit, csak guggolt mellette, lefele szegezett pillantással, és nem tudta mire vélni az egészet. Ezt ő tette?

– Mi a fene folyik itt?! – hasított a fülébe a nyilvánvalóan egyébként is fáradt, ideges buszvezető nem éppen kedves hangja.

A sátán anyyala felnézett, és akkor mindenki meglátta szeméit. Fekete könnyek csurogtak le belőle. Az a néhány utas, aki a buszon volt, és a sofőr elnémult, megkövült, mozdulatlaná meredt a félelemtől, és a pokol visszhangzott a fülükben, tükröződött a szemükben...

– Én... Sajnálom!

Ez a két szó hagyta el a fekete szemű asszony száját.

Hogy nem roppant össze a világegyetem, nem termett fekete lyuk a hetes busz belsejében, és Pali barátom létezésével az enyém sem került veszélybe... az érthetetlen. Minden bizonnyal elfelejtették jelenteni ezt a Teremtőnek, akinek az ördög köztudottan ellenlábasa. Az összes anyyali teremtmény és földöntúli hatalmasság lefagyott a meglepetéstől. Erre ők sem számítottak.

Az ördögnek ebben a télközeli időben éppen fogalma sem volt arról, hogy kicsoda valójában.

Szabó Borka

Grafika: Szabó Borka

A férfi illata

Csak a virágoknak van illatuk.

Az embereknek nincs.

Hiába mondta nekik.

Nem hittek neki, nem hallgattak rá.

És most az a férfi.

Nem hiszi el, hogy ő nem érzi az illatát.

És megcsókolja...

Teltek az évek, és még mindig úgy gondolta, hogy csak a virágoknak van illatuk. A férjének nincs. A gyerekeinek sincs. A zöldségesnek van. De csak a fűszerek miatt, amik az utca pora helyett ragadtak kötényére.

A temetésen sem érezte a férfi illatát.

A gyertyákét igen.

Az orgonavirágét igen.

S mivel nem érezte az illatot, nem is hiányzott neki.

A gyerekei pedig lelketlenül tartották ezért.

És végül már ő is annak érezte magát. Kinn ült a padon, és nem figyelte a virágok illatát.

Ez volt a büntetése, amit magára kimért.

De egy kis idő múlva kénytelen volt levegőt venni.

Ennyi elég is volt ahhoz, hogy megérezze.

Előtte állt az az ember, akinek volt illata.

Csak megállt egy picit a pad előtt.

Egy fát figyelt, s rajta a mókust.

A nő fel akart állni a padról. De elkéssett.

A férfi elment.

Az illat is.

És nagyon hiányzott neki.

Most, hogy már tudta, nemcsak a virágoknak van illatuk.

Elérkezett az utolsó óra, az utolsó lélegzetvétel.

A nő pedig arra az egy férfirra gondolt, az ő illatára.

Nem volt mit meggyónnia, nem volt bűnös.

Sokat élt, gyermekeket is szült, s élete végén még a szerelem is megérintette...

Lehuntya szeméit, és tudata megszabadult.

De a férfi illata vele maradt.

Ternák Tünde

Grafika: Szabó Borka

A köd

A fák meztelen ágairól különös, szivarszerű levelek lógtak, és a fagyott macskaköveken hangosan kopogott a legapróbb patkó is. A köd olyan sűrű volt, hogy szinte levegőt se lehetett venni. Aki benne ragadt, ott is fulladt meg. Nem is keresték. Senki nem merészkedett be a tetemért. Így a köd idővel még fojtóbbá vált a rohadó hústól.

Minden koppanás egy-egy szög volt. Egy az akasztófába, egy a koporsóba. A köd megőrizte az embereket. A város népe három részre oszlott: betegek, bűnözők és halottak.

Akit nem vitt el a pestis, az fosztogatott, ölt, vagy épp őt fosztották ki, gyilkolták meg. Évszázadok óta nem vetődött a városba sem orvos, sem kereskedő. A királyt megölték, a kastély népe lezüllött. Nem maradt más, csak a kopár romok. Az írások elmenekültek, a pap szelvést kapott, és máglyán égettette el magát. Káosz uralkodott.

Egy napon különös kalmár vonult végig a bűzös utcákon. Kis bódéja teljesen üres volt, s amikor megtámadták, hogy pénzt elvegyék, kiderült: egy árva petákja sincs...

Nem sietett és nem is félt. Csilingelő kis bódéját maga előtt tolvá rózta az utcákat, míg a főteret meg nem lelte.

Ott letáborozott. És várt. Egy nap alatt híre ment a furcsa idegen érkezésének, így mindenki a főterre igyekezett, hogy lássa, mit hozott. Ám a kalmár nem adott el, és nem is vett. Semmit.

S ez így ment hetekig. A kalmár csak állt, akár egy szobor. A városlakók lassan megszokták, és már tudomást sem vettek róla.

Ekkor végre egy fiatal nő lopózkodott a bódé közelébe.

– Pszt!

A kalmár nem fordult a hang irányába.

– Teljesen fölösleges pisszged. Rád várok már hetek óta. Hallgatlak.

A nő szótlánul állt, kezeit szoknyájára tette, és ragyogott. Ragyogott. Hattyúfehér blúzában, csontfehér szoknyájában. Ragyogott halovány bőre is, és az aranszöke fürtök, amik az arcát keretezték.

Ragyogott a sötétben.

– El akarok menni innen – suttogta az éjszakába. A sötétség megértően bólogatott.

– Akkor gyere – mondta a kalmár, és üres kis bódéját tolvá megindult a város határa felé. A fiatal nő szótlánul követte a ködben. Szoknyáján vérfolt éktelenkedett.

A ködben senki sem állította meg őket. A kalmár magabiztosan haladt előre, a nő lassan, de elszántan.

A falut hatalmas erdő vette körül. Évszázadok óta lángokban állt. A kalmár, mintha észre sem vette volna a tüzet, nyugodtan belépett az erdőbe. A fiatal nő habozott.

– Jöjjön. Nem bánthatja magát. Dobjon el mindent, ami a városhoz köti, és lépjen be.

A fiatal nő egy apró, csillogó tárgyat húzott ki a zsebéből, és messzire hajította.

– Jöjjön.

A tűzben óriási zaj volt, hangos ropogás, és olykor a fák sikolya. Ám a kalmár csak ment és ment, nyomában a fiatal nő.

– Nemsokára kiérünk – biztatta a kalmár, és a nő megsza- porázta lépteit.

Ekkor a fák közül hangok érkeztek:

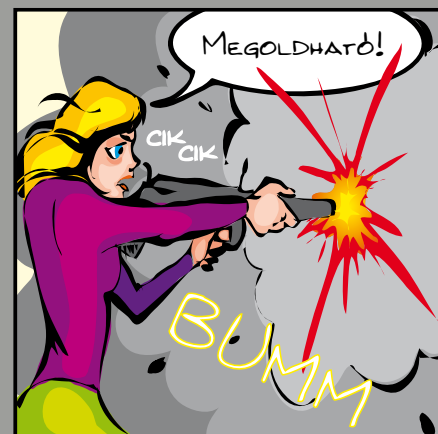
– A Magyar Köztársaság által rám ruházott hatalommal élve ezt a házasságot semmisnek nyilvánítom!

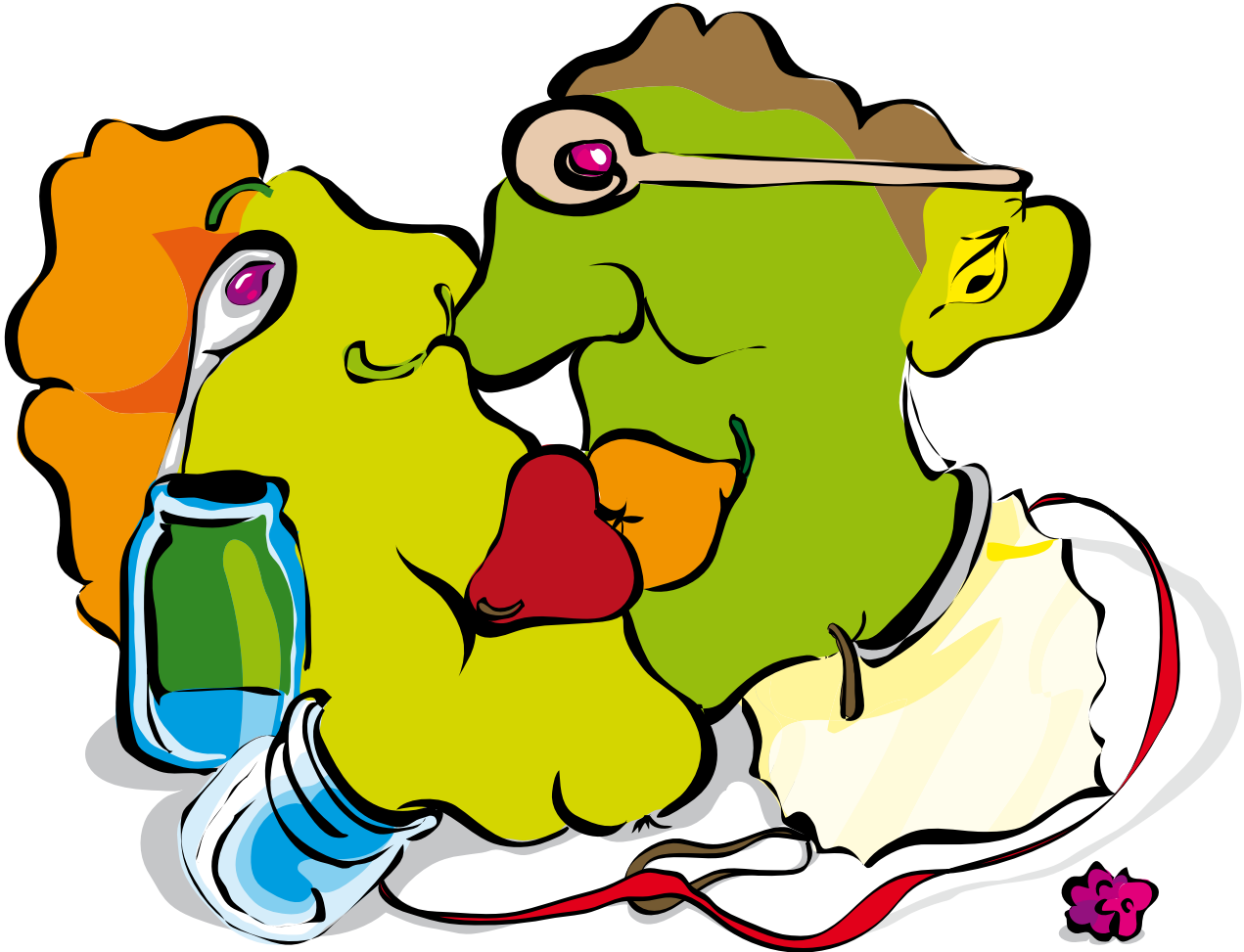
A fiatal nő kiért a tűzből. A bíróság lépcsőjén állt. Friss, tavaszi virágillatot érzett, és bőrét libabőrökre borzolta egy hűvös márciusi szellő. Felvette kötött blézerét, és elindult a parkba. Sétálni.

Ternák Tünde

Grafika: Szabó Borka

Az egoista utolsó mondata

Körték

A körték óriási halmokban álltak az asztalon. A befőzésre vártak.

Minden elő volt készítve: a cukor, a víz, a fazék, a befőttesüvegek. A gyümölcs is érett volt. Zamatos.

Ennek ellenére Helen csak állt a konyha közepén, és az asztalt bámulta. Gyönyörű volt így, befont aranyszőke hajjal, kócosan. Arca pihéit megvilágította a fény. Késő délután volt, a Nap utolsó métereit róttá a láthatár felé.

A férfi, aki Helen mellett állt, igyekezett minél többet elraktározni ebből az érett, őszi szépségből. Az érzékeny, ezüstszürke szemekből, a körteillatból, a melegből.

Beszélt hozzá, mesélt mindenfélét, mint zavarában teszi az ember, de Helen csak állt, és nem válaszolt. Vékony, kecses karjait összekulcsolta dús keblei előtt. A férfit izgatta a látvány, de uralkodott magán.

Épp egy kellemes, egzszermint bizsergetően kényelmetlen beszélgetés közepén tartottak. Helen kérte magát – és ezt komolyan is gondolta. Észérvekre volt szüksége, és a férfi tudta ezt.

– Nem illetek össze – kezdte.

– Annál inkább tisztelem azért, mert vállalta a kockázatot, és feleségül vett – hangzott a kimért, de őszinte válasz.

– A munkájából adódóan minden egyes nap más és más nő öl – szolt a következő érv. Helen vállat vont.

– Az színpadi csók – felelte.

– Kaphatok én is egy színpadi csókot? – Helen nem válaszolt.

Kezébe vett egy körtét, és a csaphoz vitte. A férfi majd' megrőült a könnyed mozdulatoktól.

– Kaphatok én is egy színpadi csókot? – ismételte. Helen pedig a fejét csóválta.

– És miért nem?

– Mert én nem vagyok színész.

– Én sem. Ha az lennék, kaphatnék?

– Nem.

– Miért?

Helen hirtelen mozdulatot tett, és kiejtette kezéből a körtét, ami messzire gurult a konyhacsempén. A férfi követte a tekintetével.

– Pofon akartál vágni?

– Igen – felelte Helen gondolkodás nélkül.

– Tedd csak meg. Egyedül szedted le?

– Tessék?

– A körtéket. Egyedül szedted le? – Helen végigfuttatta fátyolos tekintetét a körtéken. Hatalmas kupacok. Rengeteg érett gyümölcs. Illatos, színes. Tömérdek munka. És vegytiszta büszkeség.

– Vagy segített?

– Nem. Egyedül szedtem le a körtéket – mondta.

Óvatosan vetett egy utolsó pillantást a körtéire, aztán megsimogatta a férfi arcát.

És egy csókot adott neki.

Egy színpadi csókot.

Ternák Tünde

Grafika: Szabó Borka

„A gyűlöletnek sohasem a gyűlölet, hanem a szeretet vet véget.” (Buddha)

Jellemformáló próbák és akadályok nehezítik életünket. Nem elég a szó, nem elég a testbeszéd, az, aki fogást keres rajtunk, tudni akarja, mit rejtegetünk a szívünkben, látni akarja lehunytt szemünk titkait, és legszívesebben ki-be járna gondolatainkkal együtt a fejünkben.

És aki keres, az talál is. Fogást, hogy fájjon, és hibát, amit a fejünkre olvashat, miközben önmaga dicsőítéséről nem feledkezik meg egy pillanatra sem.

Ezek a – fürkész – emberek többnyire tehetségesek, de nehezen szocializálhatók. Egyetlen igazság létezik, az övéké. Kezüik nem gömbölyödik simogatásra soha. Ökölbe szorítva arra vár, hogy üthessenek vele. Nem kérnek, mert ahhoz, hogy kérhessenek, ki kellene nyitni a tenyerüket, de az nem megy. Adni sem tudnak, nem is akarnak.

Elvárják a feltétlen hódolatot és bátor kiállást, amikor zászlót bontanak egy ügy mellett, vagy egy ember sárba döngölésére.

Akik beállnak mögéjük, azok sincsenek biztonságban, mert ha nem ismerik a nótát, hogy „aki nem lép egyszerre”, akkor kimaradnak a rétes osztogatásából.

Nincsenek sokan, de lármás csapatuk elől menekül, aki tud.

A békés többség mit tehet? Csendben kivár. És ahol megtehetik, kibeszélik fájdalmaikat, bekötözik egymás sebeit, kidolgozzák a túlélési stratégiát.

A stratégiát, ami nem más, mint a szeretet.

Ez a lármás csapat fél, hogy magára marad. Azért olyan haragsányak, hogy kiköveteljék a rájuk figyelmet, a bármi áron való fel- és kitűnést a többiek közül. Valószínűleg a múltban megbántották őket, lehet, hogy igazságtalanul mellőzték, vagy csak egyszerűen nem jött össze az életük úgy, ahogy szerették volna.

Keressük meg bennük a hajdani kisgyermeket, a szerethető kemberkét. Öleljük meg, és biztosítsuk őket arról, hogy fontosak és kedvesek a számunkra.

Mondjuk el nekik, hogy attól, hogy másokat is szeretünk, ők nem kevésbé fontosak, mint a többiek.

Amikor ezt megértették, elfogadták, akkor fel fogják ismeri azt is, hogy ami ellen legjobban kapálózta – a szeretetünk, barátságunk –, az nem álságos csapda, hanem éltető, élni segítő biztonság.

Sági Erzsébet

Ez itt az Ön
ingyenes
hirdetésének
helye lehet.

További részletek:
sablikh@gmail.com

„Büszke Jerikó-falak Mint régen, szilárdan / Sötét göggel állanak” (Ady Endre: Ki elveszti harcát)

Jerikó, a Föld egyik legrégebbi, ma is lakott városa még egy leg-gel dicsekedhet. A tengerszint alatt, 250 méter mélyen fekszik. Ennél mélyebben nincs lakott település bolygónkon.

Bibliai helyek ölelik körbe. A Holt-tenger, Jeruzsálem és a Jordán folyó is elérhető távolságban található.

A Jeruzsálemben talált legrégebbi leletek az i.e. 10-9. évezredből származnak.

Gazdagságát jó fekvésének és jó kereskedőinek köszönhette.

A gazdagsággal együtt jár az irigység is. Védekezésül majd 6 méter magas és nagyon vastag fallal vették körbe a várost. A falmaradványok egy része ma is látható.

Bár ez a fal hatalmas erővel védte a város mintegy 2000 lakosát, mégsem menthette meg őket a pusztulástól.

Az Ótestamentum szerint a gazdagságtól elvakult és megvadult emberekre megharagudott az Úr. Ellenük küldte Józsuét, aki papjai és egy kürt segítségével lerombolta a falakat.

„Amikor meghallotta a nép a kürt szavát, hatalmas harci kiáltásban tört ki, és a kőfal leomlott.”

A hagyomány szerint az első kürtöt annak az áldozati kosznak a szarvából készítették, amelyet Ábrahám ajánlott fel Istennek.

Később is nagy hasznát vették ennek a – három hangon szóló, és ennek megfelelően három jelentéssel bíró – hangszernek. Segítségével terelték egybe nyájait és hívták össze rokonságukat a hegyi emberek.

A zsidó hagyomány szerint ez a kürt szólt, amikor összehozták Jerikó hatalmas falai, és ez a hang fogja jelezni a megváltás idejének eljöttét is.

A művészetek csaknem minden ága feldolgozta ezt a tragikus eseményt. Festők, költők, filmesek munkái foglalkoznak még ma is Jerikó és a kürt legendájának feldolgozásával.

Mert több ez, mint egy város pusztulása...

Jelenti a bennünk lévő és a magunk köré emelt falak építését és rombolását.

Jelenti a harcot önmagunkkal és a világgal.

Életről és halálról szól ez a küzdelem bennünk. A – minden emberben meglévő – jó és a rossz harcáról. Lelkiismeretünk kürtszaváról.

Fülünket betapasztathatjuk agyaggal, de ha megszólalnak a kürtök, akkor kő kövön nem marad.

...És már hangolnak a zenészek.

Sági Erzsébet

„Háromféle ember él a világon: Rontó-ember, Gyűjtő-ember és Látó-ember.” (Wass Albert: Mese az erdőről)

Emberek, jók és rosszak, hajdan voltak, és még meg sem születettek... Emberek, akik alakítják egymást, miközben ők maguk is alakulnak.

Emberek, akik alkalmazkodnak a körülményekhez, mert ha ezt nem tennék, akkor kihalnának előbb-utóbb, mint a mammut.

Emberek, akikből nincs két egyforma, és akik ettől a megállapítástól függetlenül, mégis nagyon hasonlítanak egymásra.

Mindannyian besorolhatók vagyunk a „wassalberti” kategóriák valamelyikébe.

Születésünk kapott kegyelmi állapot a „látás” képessége.

Az – életünk első éveiben – „alanyi jogon járó” ajándékot felcseperedve eltékozoljuk, és legnagyobb kincsünket, a tisztánlátást cseréljük fel vagy dobjuk ki, más, kevésbé fontos, de mutatós csecsebecsére.

Vannak persze kivételek. Akadnak olyan emberek, akik egész életük folyamán gyakorolják a tisztánlátást. Őket – jó esetben – mester, és – rossz esetben – örült címkével lát el a világ. A világ, vagyis mi, emberek. Ahelyett, hogy meghallgatnánk, követnénk tanácsait, kinevetjük vagy kerüljük a társaságukat, mert amit mondanak, az eltér a trendi álláspontoktól.

Kárognak a környezetszennyezés miatt, és katasztrófák eljövételét hirdetik. Pedig...!

A Tejutat már „eltüntettük” a fényszennyezéssel.

Ózon szökik az általunk képzett lyukon.

A tengerek vízszintje rohamosan növekedik a felmelegedés miatt, lassan át kell majd rajzolni és színeznünk a térképeket, mert szigetországok fognak víz alá kerülve lakatlanná válni.

De mi nemcsak hogy látók nem vagyunk, lassan már hallók sem...

Gyűjtő és rontó emberré lettünk.

Gyűjtési szenvedélyünk nem állt meg a szalvéta-, gomb- és bélyeggyűjtés szintjén. Termeljünk szorgalmasan, és gyűjtjük a szemetet is. Aztán, ha már nem férünk el tőle, visszük a szomszédba... A szomszéd háza elé, a szomszédos országba vagy egyenesen az ürbe szórjuk, hátha majd valaki eltüntetési helyettünk.

És mindeközben rontókká válunk... Rontókká, akik nem csak saját bolygójukat, de utódaik jövőjét is ellehetetlenítik.

Már megkezdődött a – meg nem állítható, de még lassítható – visszaszámlálás.

Sági Erzsébet

MENTRÓPIA - az állampolgár lapja

havonta megjelenő, elektronikus kiadvány
Kiadja a Mentropia Kulturális Közhasznú Egyesület

ISSN 1789-4913

Honlap: www.mentropia.hu – Hivatalos archívum: epa.oszk.hu

Szerkesztőség

Cím: 1073 Budapest, Dob utca 74. fszt. 6. – Telefon: 06-70-325-9451

Főszerkesztő:

Gáspár Ildikó

Arculat:

Kellényi Kata, Szabó Borka

Jelen számunk alkotói:

Dobos Mónika, Gáspár Ildikó,
Ghyczy Attila, Keglovich Tamás Milán,
Mester Györgyi, Orosz Norbert,
Sablik Henrik, Sántha Krisztina,
Sági Erzsébet, Szabó Borka,
Szeifert Natália, Ternák Tünde,
Tóth Beáta, Váczy Ludmilla

Vezető képszerkesztő:

Szabó Borka

Fotósok, grafikusok:

Lőrincz Edina, Sántha Krisztina,
Szabó Borka

Vezető korrektor:

Gáspár Ildikó

További állandó és vendégalkotóink:

Czifra Bogi, Dr. Czifra György,
Németh György, Páll Zoltán,
Reich Károly

Korrektorok:

Lőrincz Edina, Szabó Borka,
Váczy Ludmilla

Kapcsolati előadó: Schmidt Orsolya

Tördelés: Szabó Borka

Posztumusz tiszteletbeli vendégalkotónk: Váczy J. Tamás

**Olvasó-munkatársaink a mentropia.zsak@gmail.com e-mailcímre küldhetik el alkotásaikat.
Híre, információja van? Esemény közeleg? Írja meg nekünk: mentropia.sk@gmail.com
Hirdetne vagy partnerünk szeretne lenni? Érdeklődjön itt: sablik@gmail.com**

Bármilyen probléma, jogsértés esetén kérjük Olvasóinkat, értesítsenek minket, hogy korrigálhassuk hibáinkat!

Mentropia Kulturális Közhasznú Egyesület

Alapítva 2007-ben – Cím: 1191 Budapest, Kisfaludy u. 26.

Adószám: 18262720-1-43 – Bankszámlaszám: 10404027-00022735-00000007

Elnök: Sablik Henrik – sablikh@gmail.com
Alelnök: Kellényi Kata – kellkata@gmail.com
Titkár: Szabó Borka – z.szabo@chello.hu

Kapcsolat:

sablikh@gmail.com